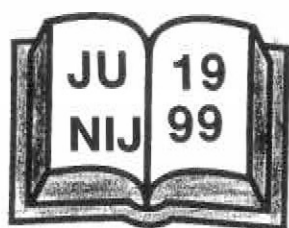

20

PRVO CVETJE

P R V O C V E T J E

*Glasilo učencev slovenskega jezika in kulture
v oddelkih*

FRANKFURT

in

OFFENBACH

*Jubilejno 20. številko smo pripravili
ob petindvajsetletnici delovanja
oddelkov slovenskega jezika in kulture
v deželi Hessen: 1974 - 1999!*

*Številka 20
Junij 1999
Natisnili smo 150 izvodov!*

*Naslovna stran: Nataša Obreht
Uredniški odbor: učenci
Mentorica: MIRA TURK RADIKOVIČ*

NAMESTO UVODA:

Pred vami je Prvo cvetje,
slovensko glasilo,
ki vam ponuja branja obilo.

Z njim rades smo se trudili
in vam veliko zanimivega namenili.

Zdaj le še hitro z branjem računite,
ilustracije pa z barvami lahko popestrite.

Ives Grenc, 5. raz.

V petindvajsetih letih dela in v dvajsetih številkah Prvega cvetja smo se nešteto krat srečali - pri pouku, v prostem času in na straneh tega glasila. Zaupali smo vam naše prve zapise, spomine, doživetja, želje; ustavili smo čas in postali kronika nekega časa, nekega lepega časa, ko smo radi rekli, da smo slovenski učenci!

Vsem, ki ste pomagali, da prvo cvetje ni ovenelo, se za dolgoletno sodelovanje zahvaljujem, slovenski srenji v Frankfurtu in okolici pa želim uspešno delo z mladimi.

V imenu učencev

Mira Turk Radikovič,
učiteljica

S ČESTITKAMI OB 25-LETNICI NAM SPOROČAJO:

Drage učenke, dragi učenci, spoštovani starši, spoštovani gostje!
V veliko zadovoljstvo nam je, da ste se zbrali na današnji prireditvi ob zaključku šolskega leta. Taka in podobna srečanja so za nas v Sloveniji, ki se ukvarjamo z ohranjanjem slovenščine med Slovenci po svetu, še posebej pomembna. Potrjujejo nam, da naša prizadevanja niso zaman. Čeprav se praznovanja ne moremo udeležiti, vemo, da bo uspelo, saj ga pripravljate iz ljubezni do našega jezika.

Melita Steiner,
svetovalka vlade

MINISTRSTVO ZA ŠOLSTVO
R Slovenije

Viljana Lukas,
vodja sl.za medn.sod.

Vaša aktivnost je odmevna in rezultati so vidni. Zato mi dovolite, da se Vam tokrat pisno zahvalim za vse, kar ste storili v teh 25 letih za ohranitev in razvoj slovenskega jezika med Slovenci v tem delu Nemčije. Želim Vam še veliko uspehov!

Prof.dr. Anton Bebler, predsednik SIM

Prazničnemu vzdušju ob zaključku šolskega leta in praznovanju 25-letnice delovanja oddelkov slovenskega jezika se pridružujejo tudi naše želje za uspešno sodelovanje in na svidenje jeseni na Ptuju!

Sonja Purgaj, ravnateljica OŠ Mladika

Z radostjo sem prebrala Vaše vabilo na sobotno prireditev, vendar sporočam, da v tem času ne morem priti v Frankfurt. Pristrčno pa pozdravljam vse učence in starše, s katerimi smo preživeli skupna leta. Vsakomur posebej želim veliko, veliko osebne sreče ter zadovoljstva in da bi se kmalu srečali v Sloveniji!

Vaša Dragica Nunčič, učiteljica

Najprej se vam najlepše zahvaljujemo za pristrčno vabilo in vam obenem čestitamo ob visokem jubileju. Lepo bi bilo, da bi se spet srečali in obudili prijetne spomine na naša leta v Frankfurtu. Tudi po vaši zaslugi Maruša zdaj nima težav v šoli in je imela vedno odličen uspeh. Včasih se spomni na Frankfurt, vendar ji vsakodnevne obveznosti vzamejo veliko časa, saj jo zanima dosti stvari. Zdaj pa se že veseli počitnic. Tudi vi jih lepo preživite!

Družina Vračko iz Maribora

Drage učenke in učenci, dragi člani sveta staršev in vsi, ki imate radi slovensko besedo!

Iskreno vam čestitamo ob četrtno stoletja trajajoči tradiciji ohranjanja slovenskih običajev, misli, umetnosti in kulture na tujem. Tudi za naslednja leta vam želimo veliko zagnanosti in dobre volje ter veliko, veliko veselih in slovensko obarvanih skupnih uric. Naj še dodamo: Katka in Gregor sta bila tudi letos uspešna v šoli in se imata lepo v Sloveniji!

Družina Schiemann izpod Pohorja

Tudi tokrat bi bila rada z vami na prireditvi, vendar vam pošiljam čestitke iz Slovenije. Tu, v Ljubljani, zdaj opravljam štirinajst-dnevno prakso in spoznavam življenje in delo ljudi. Zanimivo je!

Sandra Horvat, učenka 12.razreda

Petindvajset let veselja, ponosa, zanosa - predvsem pa dela!

Delovanja oddelkov slovenskega jezika si ne moremo zamisliti brez staršev, zato je šolska obletnica tudi obletnica našega aktivnega dela, saj smo prav starši tisti, ki smo razširili redni pouk na številna druga področja in na prosti čas odraslih in otrok. Predvsem pa smo starši pripeljali in vodili otroke skoraj petnajst let v Willemerschule, zdaj pa že enajsto leto v Liebfrauenschule. Tudi Mathildenschule Offenbach in Mornewegschule Darmstadt sta dolga leta nudili streho našim skupinam.

Ob učencih so se zvrstile učiteljice Romana Vošnjak, Bonka Drenovec Dragica Nunčič, zdaj pa Mira Turk Radikovič. Vsaka od njih je svojemu času in učencem zapustila slovensko popotnico, mi starši pa smo se ob rednem delu tudi zavedali, kakšno je poslanstvo takega pouka. Zato so bila ta srečanja vedno nekaj več kot le pouk, bila so srečanja s Slovenijo. Pri tem nam je več kot dvajset let trdno stala ob strani ptujska osnovna šola Mladika, tukaj pa slovensko društvo Sava. Krmilo sveta staršev so vzeli v svoje roke številni posamezniki in opravljali delo predsednikov. Brez njih morda ne bi bilo današnjega praznika, zato je prav, da se jih spomnimo. To so bili:

*Ivan Žižek
Majda Žibert
Marica Ojsteršek
Jože Rutar
Silva Regalbuto
Marjana Kugelmeier*

*Milica Lueck
Tatjana Skrbeta
Zdenka Lenart
Lojze Škrinjar
Bogdan Kocjančič
pa tudi sama sem prevzela to
delo v prvih letih in zdaj spet*

Že kratek pogled v kroniko našega dela mi nalaga prijetno nalogo, da danes ob skupnem prazniku toplo pozdravim vse goste in rojake, starše in učence, vse, ki cenite delovanje oddelkov slovenskega jezika po svetu, še posebej pa v Frankfurtu. Prijetno je srečati prve učence, zdaj že mamice in očete, prijetno je slišati, da ste uspešni na delovnem mestu, prijetno je zvedeti, da so učenci, ki so se vrnili v domovino, tudi tam uspešno nadaljevali šolanje in poklic. Prijetno je pokramljati z občutkom, da smo nekaj tega vedno skopo odmerjenega časa preživeli skupaj, v slovenski družbi. Zato vam še naprej želim dosti zadovoljstva in osebnih sreč, v mislih in besedah pa vedno dovolj prostora za slovensko besedo.

In če se med uspehe tu in tam pomeša kanček grenkega pelina, naj nam to da moč za iskanje novih poti, za uspešnih novih petindvajset let, za novo tisočletje in za drugačno Evropo.

*Antonija Obreht,
predsednica sveta staršev*
Antonija Obreht

Čestitki ob rob

Zimskega dne, 5. februarja 1974, smo Slovenci iz Frankfurta in okolice zabeležili pomemben uspeh: prvič so skupaj sedli v šolske klopi slovenski učenci. Poučevala jih je učiteljica Romana Voršič in število je do konca šolskega leta naraslo na triindvajset.

Zakaj pravim, da je bil to naš uspeh. Zato, ker smo rojaki in tudi člani takrat mladega društva Sava že zgodaj spoznali, da mladi rod na tujem ne sme ostati brez domače besede. Po medsebojnih znancih smo iskali prve učence in trud ni bil zaman. V tistem času so tudi hessenske šolske oblasti v skladu z mednarodnimi dogovori sprejele določila, kako bo organiziran pouk materinščine in kakšno vlogo bo imel v procesu izobraževanja otrok, predvsem pa, kako pomembno je odraščanje v jezikih obeh dežel.

V skladu s temi možnostmi smo tudi tukajšnji Slovenci sčasoma dobili oddelke v Frankfurtu, Offenbachu, Darmstadtu in Lichu. V prvem desetletju smo zabeležili več kot sto učencev, potem pa se je število začelo počasi manjšati. Zakaj, bo kdo vprašal. Naravnega prirastka je bilo vedno manj, iz Slovenije niso prihajali novi delavci. Tisti, ki smo prvi prišli v te kraje, smo tu ostali in z nami naši otroci.

Danes med nami odrašča tretja generacija, otroke imajo že naši prvi učenci. Nekateri so našli pot k slovenskemu pouku, drugi še čakajo ali pa morda nimajo možnosti za redno prihajanje v mesto. Kajti zu nanje oddelke smo morali zapreti zaradi majhnega števila učencev.

Nečesa pa nam te številke ne morejo vzeti: široke in bogate obšolske dejavnosti v vseh teh letih. Le-ta se je odvijala v glavnem izven šolskih klopi, v prostem času učencev in vas staršev ter v sodelovanju z društvom Sava, več kot dvajset let pa tudi z osnovno šolo Mladika Ptuj ter s širšo Slovenijo.

Spomini in doživetja otrok pričajo, kaj vse smo napravili s skupni mi močmi. To nam skromno pričarajo tudi kronike, razstave in glasila iz vseh teh let. Petindvajset let ni malo. Da so bila bogata in uspešna, lahko s ponosom povemo. In nečesa so nas ta leta naučila: kadar smo delali z roko v roki, smo bili tudi uspešni in zadovoljni vsi, otroci in odrasli. Žal današnji čas ni naklonjen takim oblikam dela, saj prostega časa -ali pa volje- skoraj ni.

Zato vam s ponosom čestitam za bogatih petindvajset let opravljenega dela. Kako uspešen pa bo naš danes in kakšen bo naš jutri, je v naših rokah. Na stežaj se nam odpirajo vrata v Evropo, ne zato, da bi naš jezik poniknil v družbi večjih, ampak zato, da bi s svojo drugačnostjo bogatil to pisano družino ter nam utrdil samozavest, ponos in občutek pripadnosti tisočletnemu narodu.

Tudi oddelki slovenskega jezika po svetu pomagajo ubirati to pot. Čestitko zaokrožam z željo, da bi jih imeli povsod tam, kjer živimo Slovenci, tudi v Frankfurtu in tudi za nadaljne generacije. Saj celo pregovor pravi: ko otrok odrašča, mu daj korenine; ko odraste, mu daj krila!

Janko Zemljič,

Predsednik društva Sava

IZ MAJHNEGA ZRASE VELIKO

Pred približno desetimi leti se je začelo moje potovanje skozi slovensko šolo: najprej v mali šoli pri gospe Dragici Nunčič, kasneje pa tudi pri gospe Miri Turk. Spominjam se, ko smo se učili pesmico "Metuljček cekinček" in vlekli črte naupično dol. Tudi začetnih nastopov se spominjam, posebno tistega, ko sem bila mala miška.

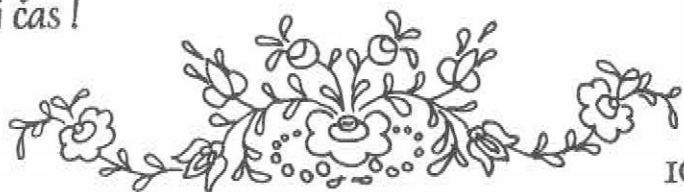
Potem pa je prišel čas, ko sem prišla v prvi razred. Mama mi je rekla, da me ne bodo vzeli, ker imam pre majhne roke. Zato sem jih vedno skrivala. Saj sem se res bala, da bi morala ostati doma. Še zdaj imam precej majhne roke, a v šolo sem kljub temu prišla.

Pouk je postal od razreda do razreda težji. Želela sem, da bi se mamina napoved uresničila! Utrujena sem bila od učenja in domačih nalog, a zdaj sem vesela, da sem se v teh desetih letih potrudila in mi danes ni treba skrivati spričeval.

Imela sem srečo, da sem lahko ob nemškem pouku hodila tudi v slovensko šolo. Tako sem se vsaj nekaj naučila o Sloveniji, literaturi, pravopisu in še o čem.

Nikoli mi ne bo žal, da sem nekaj uric več na teden presedela v šolskih klopih, saj smo tako skupaj preživeli tudi mnogo zabavnih trenutkov.

Lep je bil ta slovenski čas!

Danijela Obreht
10. raz., Frankfurt

*Jaz sem Gino. V prostem času rad
plezam na drevesa in počivam. Rad se
peljem s kolesom. V počitnicah grem v
šolo na Turjak. Tam imam prijateljska
Mateja in Tino.*

Gino Genaro, 3. r.

PRIŠLA SEM V FRANKFURT

V torek 30. marca 1999 sem se poslavljala v šoli Ketteja in Murna. Moja najboljša prijateljica Tjaša mi je naredila rožo iz limo mase, razred pa mi je dal sliko s trolom in mi roščil srečo v Frankfurtu.

V sredo pa smo se odpeljali v Frankfurt. Vokili smo se šest ur. In bilo je zelo naporno. Prišli smo ob štirih zjutraj in vsi smo bili zelo utrujeni.

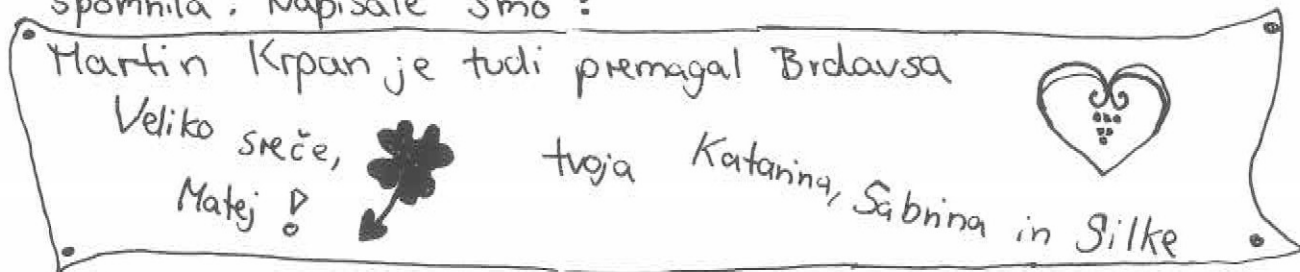
Cez nekaj dni pa sem že šla v svojo prvo šolo v Frankfurtu - Liebfrauenschule - k slovenskemu pouku. Nekaj dni kasneje sem šla na karod za šolstvo. Tam so preizkusili moje znanje nemščine in me dodelili v Fürstenbergerschule. Ko sem dobila pismo iz karoda za šolstvo, sem lahko šla v šolo. Tam so mi povedali, da bom na začetku hodila samo na tečaj intenzivne nemščine in da bom po mesecu dni začela hoditi k pouku. To pa ni bilo res, po prvem tednu sem že šla v razred. Pri tečaju intenzivne nemščine nas ni veliko, zato pa smo tudi boljši prijatelji. Ko sem prvič stopila v svoj razred k mojim sošolcem in sošolkam, sem že dobila dve prijateljici: Jenny in Trino.

In v Frankfurtu mi je zelo všeč, vendar to ne pomeni, da prav nič ne pogrešam Slovenije. Pogrešam jo, še bolj pa moje prijatelje in prijateljice sorodnike. Kmalu jih bom obiskala!

Mes Grenc, 5. razred

MARTIN KRPAN JE TUDI PREMAGAL BRDAVSA...

Letos moj brat Matej dela maturo. Že dva meseca se vsak dan uči. Zato sem morala na tiho poslušati glasbo. Moja mamica je še bolj napeta kot Matej sam. Ko se je začel pripravljati, smo mu s prijateljicami hotele narediti plakat. Tri dni smo premišljale, kaj naj napišemo. Tretji dan sem se spomnila. Napisale smo:

Moja mamica je bila navdušena. Ponosno smo obesile plakat. Matej se je zelo veselil in je s Krpanovo pomočjo gotovo bolj pisal naloge!

Katarina Kogiančič Šaver, 7. raz.
Frankfurt

NEBESNO GLEDALIŠČE

Ustopali smo u igrati Nebesno gledališče. Jaz sem bil letalo. Ko mi je tovarišica rekla, da moram leteti kot pravo letalo, sem si mislil: „Tega pa ne bom nikdar znal.“ Ampak, ko smo imeli vaje, sem videl, da ni tako strašno kot na začetku. Na odru nisem bil preveč vznemirjen. Ko sem prišel le manj, mi je neka gospa rekla, da sem dobro nastopal. Še večkrat bi rad nastopil u takešnih igrah.

Darko Žilavec, 6. r.
Frankfurt

Ste že bili v slovenski šoli ?

Za velikonočne počitnice sem bila v Sloveniji in nekajkrat tudi v osnovni šoli Hinko Smrekar v Ljubljani. Nisem bila prvič tam. Mogoče mislite, da nisem normalna, ker še v počitnicah hodim v šolo. A mi bilo tako hudo, samo na obisk sem šla. Dobila sem nove prijateljice in spoznala dosti novih sošolcev. Z nekaterimi sem celo hodila v isti vrtec, ko sem bila majhna. Vsi so bili zelo prijazni, veliko bolj kot v nemški šoli.

Pouk je malo drugačen kot tukaj. Vsako uro je bil nekdo vprašan za oceno. To pomeni, da mora eden iz razreda pred tablo in učitelj ali učiteljica ga nekaj sprašuje. Tudi predmeti so malo drugačni. V 7. razredu imajo še kemijo. Nimajo pa drugega tujega jezika. Angleščina je tudi veliko lažja kot v moji. Glasbo imajo samo enkrat na teden, kar se mi zdi malo premalo. Imajo pa tehniko in gospodinjstvo. Oba predmeta sta mi bila všeč, v nemški šoli jih pa nimam. Pri športni vzgoji se enkrat na leto testirajo. Takrat moraš teči na 60 in 600 m ter skočiti v daljino z mesta ... Učarš pa igrajo košarko, odbojko ali kaj podobnega. Še nekaj se mi zdi ne- navadno: da so imeli preduro. Takrat se začne pouk pet minut do sedmih. To se mi zdi malo pre zgodaj, saj so skoraj vsi še spali...

Pri moleni uri se mi ni zdelo težko. Kato mislim, da bom uspešno nadaljevala šolanje doma in prišla v bežigradsko gimnazijo.

Lia-Saki Bučar, 7. razred
Frankfurt

Odloomek iz dnevnika Mare Cosme Shire:

Dragi dnevnik!

15.8.2050

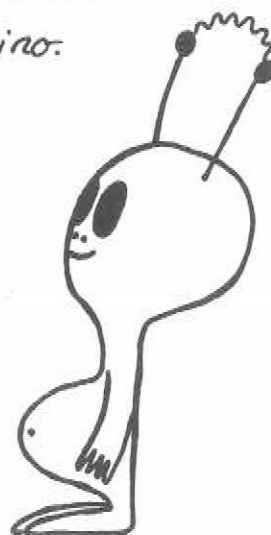
Danes je bil tako lep dan. Bila sem prvi dan v šoli. Tja me je peljal ata s svojim X356 2000. To je najnovejši model letečega Mercedesa. Preden smo odleteli, sem si še hitro naročila po računalniku nekaj za jesti in piti. Ko smo prišli v šolo, se nam je že predstavil robot učitelj. Vsak učenec je imel svoj računalnik. Napisali smo prvi spis. Ko sem ga morala oddati, sem kar pritisnila na tipko in že je imel robot učitelj moj spis v svojem računalniku. Ko me je prišel moj ata spet iskat, me je presenetil z živalco. Kupil mi je "Bindrota". To je bitje z Marsa. Je zeleno in ima na glavi anteno, da ga lahko najdem s svojim "iskalcem".

Ko smo spet prišli domov, nas je čakala mama. Zelo sem bila vesela, saj je nisem videla nekaj dni. Zadnji teden je bila na Luni. Tega sem se že navadila, saj je po poklicu stevardesa. Tako, zdaj pa končam, ker grem spat v svojo kabino.

Adijo!

Cosma Shire

Barbara Tori 8r.
+fm

KJE SO TISTE STEZICE...

Moja "šolska zgodbica" se je začela v mali šoli. Takrat je bila učiteljica gospa Dragica Nunčič. Nato je prišla gospa Mira Turk. Te sobote ne bom pozabila, ker smo prvič gledali risanko z diaprojektorjem. Bila je zgodbica o zlatem jabolku.

Prišla sem v nemško šolo in tudi k slovenskemu pouku sem začela prihajati. Spomnim se prvega dne v nemški šoli, ko sem prestrašeno vprašala: "Moram zdaj vsak dan v šolo?" Kmalu se je izkazalo, da ne gre drugače.

Pri tovarišici Miri smo se učili vse od A do Ž: zgodovino, zemjepis, slovnico, pesmi, o pesnikih in pisateljih, v slovenski literaturi, o praznikih in praznovanjih ter šegah in navadah. V časih sem si celo kaj zapomnila! Tudi teste smo pisali. Takrat smo v časih vsi po vrsti malo "zboleli".

Ampak v nemški šoli je postajalo vedno težje in dostikrat mi je bil slovenski pouk odveč. Ko sem končala osnovno šolo, sem rekla mami: "Jaz znam pisati, brati in računati. V šolo mi ni več treba, zdaj grem v pokoj!" A danes vem, da bo treba delati še precej uric, preden bom lahko rekla: "Chao Pajo, jaz grem na Havaje".

V šolo sem začela hoditi, ko sem bila stara sedem let. Letos bom dopolnila sedemnajst in moram reči, da mi ni žal za nobeno urico, ki sem jo doživela pri slovenskem pouku. Naučila sem se nekaj o svoji domovini in če se bom vrnila domov (in upam, da se bom) je prav, da vem čimveč o Sloveniji!

Nataša Obreht
10. raz., Frankfurt

Šola v naravi

Od ponedeljka 3.5.1999 do srede 12.5.1999 sem bila v šoli v naravi. Vsak dan smo šli vandrot. Za zajtrk smo imeli kruh in narazek, za kosilo smo imeli vsak dan nekaj drugega, za večerjo pa spet kruh in narazek.

V ponedeljek 10.5.1999 smo šli v živalski vrt. Pri zajtrku smo morali namazati kruh in ga dati v skatlo za malico. Kdor ni hotel take malice, si je lahko vzel salamo ali sir.

V živalski vrt smo hodili uto in po. Ko smo šli noter, smo najprej šli v park, se usedli in jedli ali se igrali. Okol duh smo se dobili pred slonom. Učiteljica nam je kupila korenčke za slone. Eni so jih pa tudi sami jedli. Malo kasneje je prišel naš vodnik. Povedal nam je imena slonov, potem pa smo se pogovarjali o njih. Ker smo se predolgo pogovarjali o slonu, nam je zmanjkalo časa za druge živali. Zato nam je takoj dal liste, na katerih so bila različna vprašanja o živalih. Začelo je deževati. Čisto mokra sem šla s prijateljicami pod streho. Pregledali smo odgovore. Moja skupina je imela skoraj vse pravilno.

V dom smo se peljali z avtobusom. Za večerjo pa smo dobili pivo. Po večerji smo gledali film "Appollo 13".

To je bil lep dan, čeprav sem bila precej kilometrov od doma in svojih domačih.

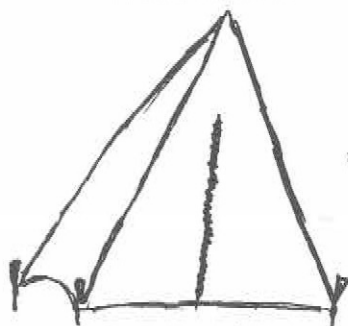

1 2 3 4 5 6 7

1 2 3 4 5 6

Ida-Maki Bužar, 5. razred
Frankfurt

1 2 3 4 5

1 2 3 4 5

Ou, ta šola!!!

Komaj čakam počitnice, da grem v Slovenijo
k sestrični Jerneji in ujeni družini. Šola mi
gre počasni že na žive.

Zadnje tri tedne se je uveljavilo veliko ualog:
v ponedeljek pišemo fiziko, v torek nemščino,
v četrtek angleščino itn.

Živuj je lepo vreme, pa sedimo v montužni
kuraki, ker našo šolo obnavljajo. To uiti ni
prava šola. Zato me vleče ven, med ljudi.

Doris Gays, 9. r.

Frankfurt

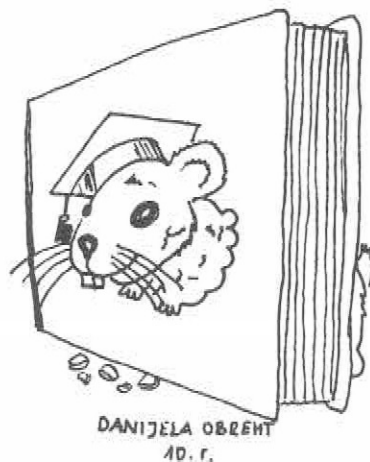
Jaz sem Svenja. Stara sem sedem let.
Hodim v prvi razred. Tudi moja mama
je hodila v slovensko šolo.

Svenja Scheuren

Oh, ta prehlad!

U sredo prejšnji teden sem se zbudil z glavobolom. Vse dan sem ležal v postelji. Samo čaj in zdravila sem pil. Bilo mi je dolgočas, ker sem bil sam. Popoldne sem se počutil še malo bolje. Hotel sem iti ven, ampak mama je rekla, da naj ostanem v postelji. Naslednje jutro je mama spet rekla, naj ostanem doma. Ampak še enkrat doživeti tako dolgočasen dan, to bi bilo preveč. Šel sem v šolo. Potem mi je bilo pa tako slabo, da sem učitelja vprašal, če grem lahko domov. Dovolil mi je. Doma sem legel v posteljo. Pa spet isto kot prejšnji dan: dolgočas!

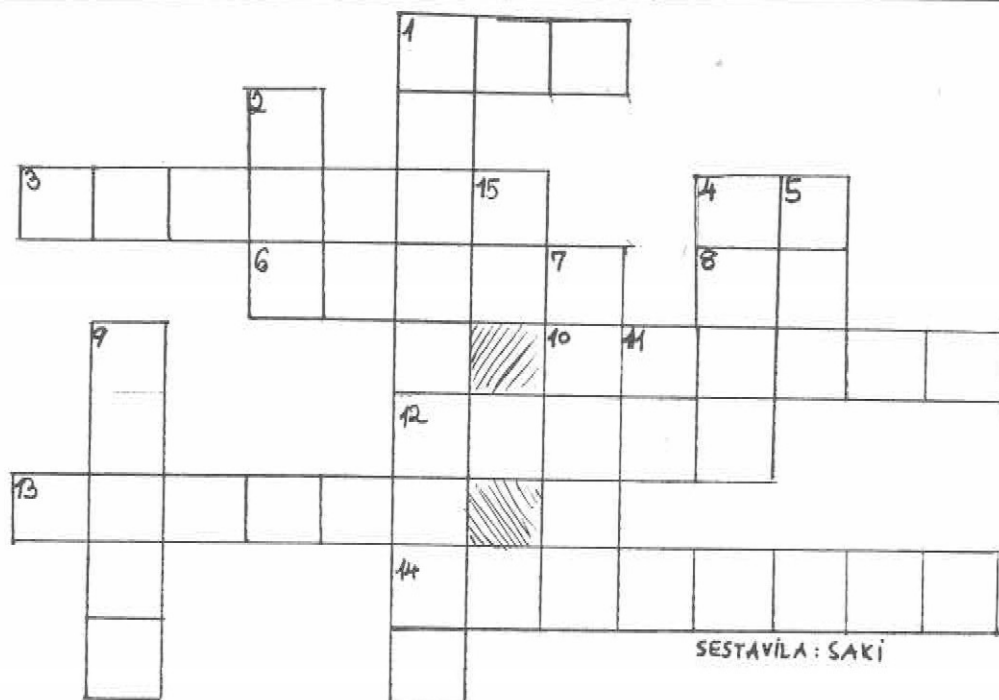
Darbo Žilavec, 6. razred
Frankfurt

Jaz fantek sem še mlad
in knjige berem rad...

Jaz sem Damian. Rad berem knjige. Zdaj berem
Knjigo Moj prijatelj Piki Jakob. Napisal jo je
Kajetan Kovič. V knjigi so lepe slike. Piki Jakob
je medvedek. Zna igrati šah in jesti francosko so-
lato. Tudi v šolo hodi. Kakor jaz!

Damian Šepetauc, 3. razred
Offenbach

SESTAVILA: SAKI

VODORAVNO:

1. Kralj živali
3. prevozno sredstvo
4. PERUTNINA Ptuj
6. besedna uganjka
8. karkadni kaimok
10. čevlji
12. rožnik
13. slovensko pecivo
14. istočasno

NAVPIČNO:

1. glavno mesto Slovenije
2. iglasto drevo
4. najstarejše slovensko mesto
5. cesta
7. nebesno telo
9. rimska Ljubljana
11. pogojnik
15. Stane Urek

Prebral sem knjigo Pipo

Mali kužek Pipo je prišel na kmetijo. Živali ga niso sprejele. Raca ga je pocukala za rep. Nekoga dne se je izgubil piščanček in Pipo ga je našel. Po tem dogodku je postal Pipo priljubljen. Vsi so ga imeli radi.

Matej Senica, 3. razred

Jaz sem Tatjana. Prebrala sem štiri knjige: Kje je luna, Radovedni Taček, Papagaj Bine in Umestv. Poslušala me je mama.

Tatjana Cizerle, 3.r.

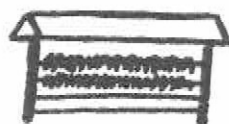
Jaz sem Božica. Hodim v drugi razred. Moja sestra je Ivana. Rada grem v Kostriunico.

Božica Jovanović

Na Dolenjskem je lepo

Jaz sem Saskia. Stara sem deset let. Radla grem v Slovenijo. Tam imam tudi konja lipicanca. Ime mu je Nina. Nina je stara eno leto. Vsako jutro grem po mleko k Milki. Sosedka Milka ima tudi krave in tri telčke. Edo pa ima psa in tri konje, pa ribe tudi. Moja prijateljica je Sara. Doma je iz Ljubljane. Tudi ona se uči jahati.
lepo je na Dolenjskem!

Saskia Scheuren
4. raz., Offenbach

Počitnice

Pozimi sem bila v Sloveniji v Kurumi. Tam smo se sankali in smučali. Tudi na Pohorju smo bili. Staro mamo smo obiskali v Laških toplicah. V Sloveniji je bilo lepo.

Jasmina Recek, 3. r.

AVSTRILA

MADŽARSKA

Moje počitnica

enaipst ut. kajnej smo v travo, ki je bila že visoka. Karlednji dan smo obiskali mamino in atkove starše. Prve dni dopusta smo preživeli doma pod tušem na vrtu, da

se je naša boga prilagodila toplemu soncu. Karlednji teden smo hodili v Latske toplice. Tam imajo 8 bazenov. Imajo tudi počrmo reko. Drugi dan smo šli k atkovim staršem. Tam smo se Florijam, sestrična in jaz igrali sredinika. Florijam je bil v sredini. V ponedeljek smo spet šli v Latske toplice. Tam smo se kopali. Ko smo šli domov, nam je mama kupila sladolek.

Utrak je dobil dve kepi. V počitnicah sem tudi praznovala svoj 10. rojstni dan. Porabila sem vse svoje bližnje sorodnike. Drugi dan smo se vtihili v Kemčijo. To

je bilo lepe počitnice!

Helena Zmarc,
4. r.

JADRANSKO
MORJE

ITALIJA

Utraboto 18. julija smo za tri tedne odpotovali v Slovenijo. Do našega doma smo se vozili

Moj najlepši počitniški dan

V jesenskih počitnicah smo šli domov v Tržec pri Ptuj. V četrtek smo imeli trgat. Na trgat sta prišla baba in bošča. Pridružili so se tudi sosede. V lepem vremenu smo z združenimi močmi obrali dobro obložene vinske trte. Baba Jože je grozdje odpeljal v stiskalnico. Kmalu je prišel sladek sok. Medtem, ko smo trgali grozdje, je mama pripravila obilno kosilo. Po končanem delu nam je zelo teknilo. Po jedi pa je sledila zabava. Utrujena sem legla k zasluženemu počitku. Tako je minil moj najlepši počitniški dan.

Karmen Breč, 4. r.
Offenbach

Moj domači kraj do Vače

Na Vače lahko prideš iz Goriške ali zagorske strani ter iz Moravske doline.

Na Vačah se nahaja tudi nahajališče na kroni. Poznana je Vaška nitula? Izkopan jo je Janez Grlec iz Kranja pri Vačah. Na tej posodi so vtisnjene tri vrste nit: velikašev, bojovníkov in živali. Prava nitula je visoka 24 cm in je zdaj v muzeju v Ljubljani. Tam, kjer je bila izkopana, je danes vse prevaščeno z gozdom.

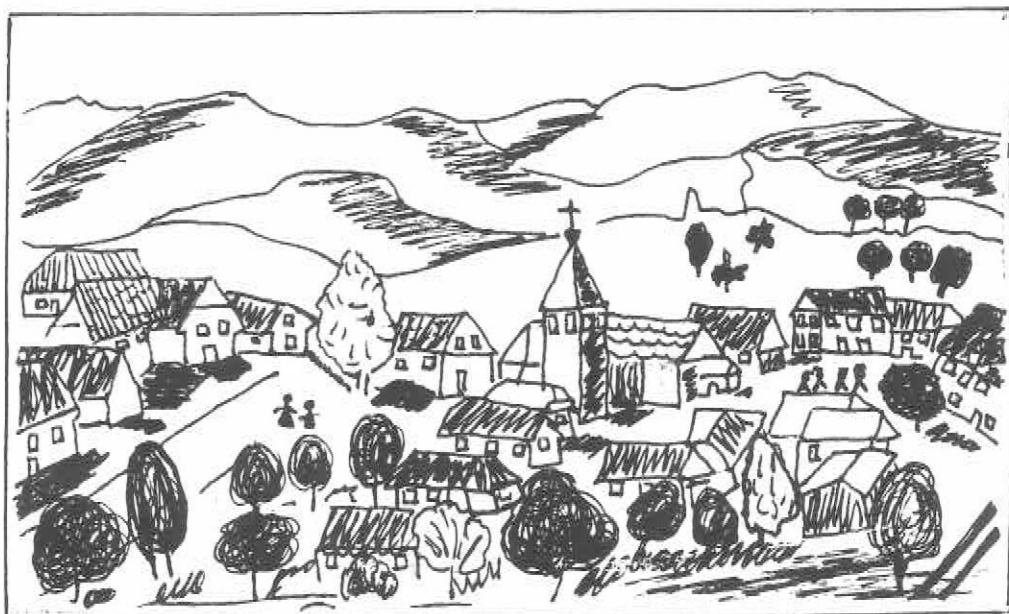
Na Vačah se je 13. decembra 1848 rodil tudi skladatelj in jurist Anton Lajevic. V isti hiši se je rodil tudi skladatelj Matelj Ravničar. Na steni se nahaja spominska plošča. Anton Lajevic je dobil Prešernovo nagrado kot glasbenik in skladatelj slovenske moderne.

Kilometer in pol od Vač se nahaja v Spodnji Slivni Geografsko inštitut Slovenije (GEOSS). Medleč stran se nahaja moj dom. Od naše hiše se čisto vidi na Limbarsko goro, Kamniške planine, na Dobenjsko in Čemšenik.

Lepo je pri nas! Pridite pogledat!

Mojca Mali, 9.r.

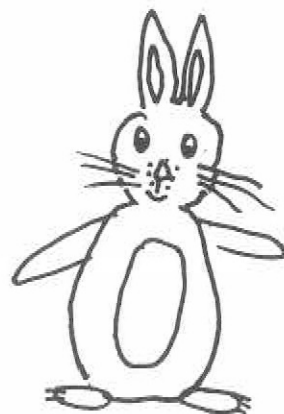
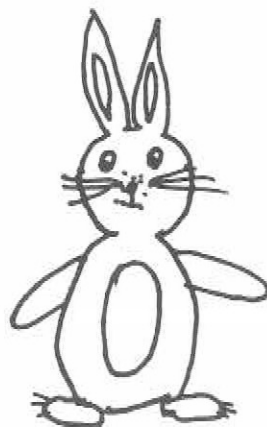
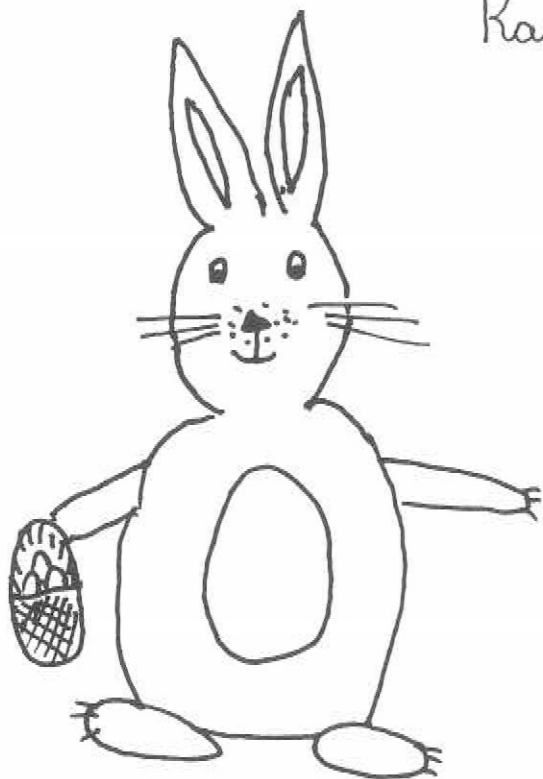
Vače
v 18. stol.

Velika noč v Sloveniji

Za velikonočne praznike sem bila v Sloveniji. Že prvi dan smo barvali pirhe. Letos sem naredila rumene, zelene, rdeče in plave. Nazadnje jih je mama še namazala z oljem. Moja prijateljica Darja nama je pomagala. Potem smo šli v cerkev. Pirhe je mama dala v košarico, v kateri smo imeli tudi kruh, potico, hren in klobase. V nedeljo zjutraj smo skupaj jedli. K nam so prišli stara mama, stric in teta. Tudi pogovarjali smo se. Zvečer je prišla prijateljica Darja. Zamenjali sva pirhe. Tudi njen je bil lep. To noč je Darja prespala pri meni. Skupaj sva glasno brali, vsaka nekaj časa. Svetili sva si z baterijo. Bilo je kot v šotoru. To so bili lepi prazniki.

Karmen Breč, 4. razred
Offenbach

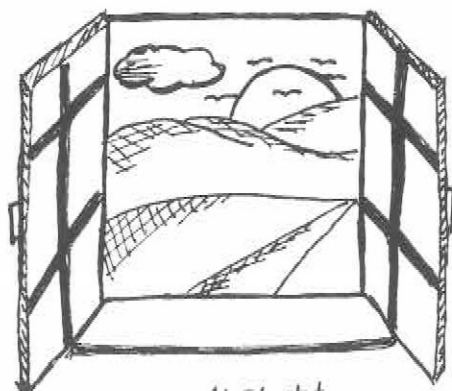
Simona R.

Koje počitnice

Petek dopoldne, zadnjič zapuščam šolsko stavbo... od zdaj naprej bom uživala v težko pričakovanih počitnicah. Kako dolgo sem se jih že veselila, štela sem dneve, ki niso in niso minevali, a zdaj so tu: vroče, ljubljene POČITNICE!

Kmalu smo se odpeljali v Slovenijo, kjer je bilo že kar toplo. Ko smo prišli, je sonce sicer že zašlo, zato nas je pozdravilo šele naslednji dan. Bilo je tako veselo našega obiska, da se je prikazalo skoraj vsak dan. Tudi sorodniki in znanci so nas bili veseli; kar naprej so nas klicali, vabili ali pa kar sami prišli na obisk. Nismo bili "brezdelela". Zaman smo iskali dolgčas. Celo na kvačko smo ga šli iskati, toda tudi tam ga ni bilo. Kmalu, natančneje povedano, čez dobra dva tedna, smo "obupali" in se spet odpeljali nazaj v Nemčijo. Tu ga ponoj prav gotovo našli... a takrat grem v slovensko šolo in med slovenske prijatelje!

Kristina Zanišič-Benc

N. Obrecht
10. raz.

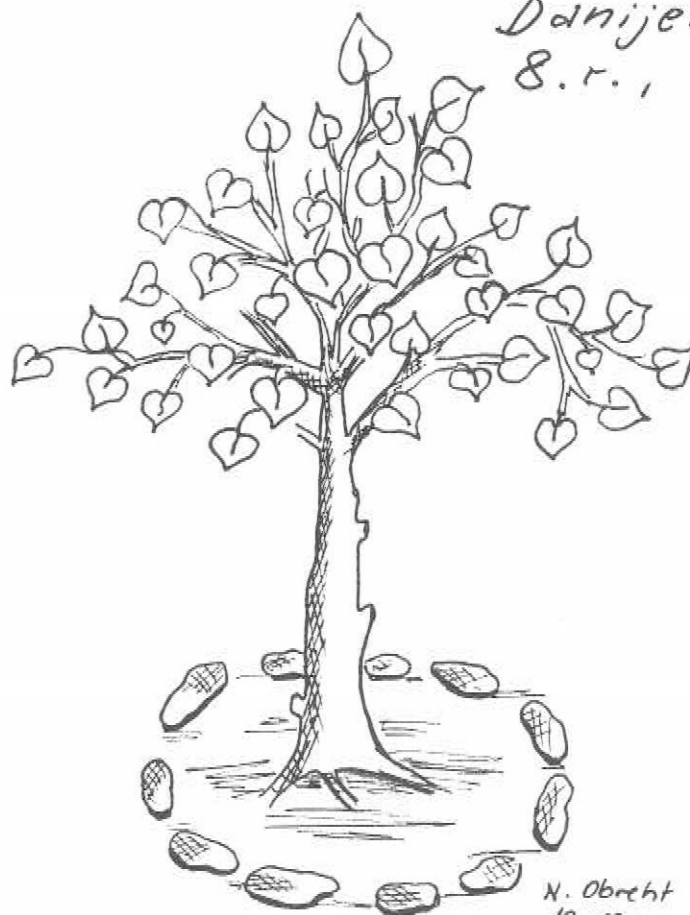
Moj praznik

Sem Danijel Likovič. Hodim v 8. razred in živim v Frankfurtu. Pred kratkim sem bil pri birmi. Moj boter je bil stric Darko iz Slovenije. Po birmi in po masi smo šli z našimi gosti v vrt. Tam smo praznovali. Jedli smo prašiča, jagnje in tudi drugo meso smo še pekli. Pozno zvečer smo šli počasi domov.

Drugi dan smo se peljali z družino na letališče. Tam smo ostali več kot tri ure. Zvečer so naši sorodniki odpotovali v Slovenijo.

Rad se bom spomnil na birmo.

Danijel Likovič
8. r., Frankfurt

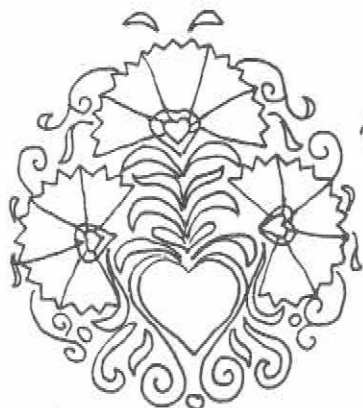

N. Obrecht
10. raz.

Moj praznik

Jaz sem Darija iz Prekmurja v Murški Soboti. V četrtek, 13. maja sem imela sveto birmo. Bilo je zelo lepo, ampak trajalo je dolgo in bila sem napeta od pričakovanja, kako bo. Glasno sem morala prebrati pozdrav, ampak mislim, da je bilo dobro. Potem smo šli v dvorano. Tam smo se najedli in napili. Moj oče je včasih kaj snemal s kamero ali pa poslikal, da bom imela spomin na ta dan. Nato smo Danijel Berden, moja prijateljica Mareen, Štefi in jaz igrali človek, ne jezi se. Kasneje sem šla s prijateljico ven in spet smo se seikali. Ob desetih pa smo šli domov. Moja prijateljica je potem še prespala pri meni. Dolgo sva se pogovarjali.

To je bil lep praznik in lahko bi ga imela vsak dan!

DANIJELA OBRENT 10. r.

Darija Žilavec, 8. razred
Frankfurt

50 let je in ni veliko...

Kakor mi starši pripovedujejo, je bilo v njihovih otroških letih bolj rečno življenje. V šolo so hodili peš, električnega toka ni bilo vsepovsod, ceste niso bile asfaltirane, tehnika ni bila tako razvita kakor danes...

V današnjem času imamo otroci svoje šolske autobuse, avtomobil je že skoraj pri vsaki hiši, prav tako televizija, razni električni stroji, računalniki... Tehnika se je zelo razvila. Če bi se sedaj urnili v tisti čas, ne vem, kako bi bilo. Tega si ne morem zamisliti.

Če se bo tehnika še naprej tako hitro razvijala kot do sedaj, bo verjetno čez 50 let vse avtomatizirano, v šoli ne bo več knjig, učenci se bodo učili preko računalnika, namesto delavca bo robot, vse bo na gumb. Ali pa bo naravna katastrofa vse uničila? Tega si ne želim, saj je naš svet lahko lep!

Danijel Berden, 8. raz.

Hvala, mama !

Vsak dan, ko se mama odpravlja od doma, mi naroči, da moram pospraviti sobo.

Nekega dne sem malo pozneje vstala in nisem imela več časa. Hitro sem se oblekla in se odpravila v šolo.

Tam smo dobili veliko domačih nalog, zato sem popoldne presegledala pri mizi in pisala. Proti večeru pa sem imela še šport, zato tudi takrat nisem pospravila sobe. Po telovadbi sem bila zelo utrujena. Ko sem se vračala domov, sem se spomnila, da moram še pospraviti sobo. Nisem bila zelo navdušena. Ko sem prišla domov, je bila soba že pospravljena.

Mama se je prej vrnila in uredila še mojo sobo; bila sem ji zelo hvaležna.

Simona Recek, 5. r

Moja nečakinja Marijana

Moja nečakinja Marijana je bila 13. aprila stara eno leto. Vsi smo praznovali.

Najprej smo šli v mesto k fotografu.

Tudi torto s svečko smo nesli s seboj.

Ko smo vse pripravili, je mala Marijana z roko udarila po pisani torti. Vsi smo se smejali in obrnili torto na drugo stran.

Zvečer smo se zbrali doma. Tudi moja mama ima rojstni dan istega dne. Zato je bilo še bolj veselo. Mala Marijana je kobacala po tleh, jaz pa sem jo lovila.

Zna že reči mama in papa. Vedno je dobre volje. Vsi jo imamo zelo radi.

ŠTEFI BOŠNJAR

Fant najinik sarij

Sva dekleti v najlepših letih. Stari sva sedemnajst let. Radi bi vam povedali, kakšen je fant najinik sarij.

Marsikdaj sošolke ne vedo, kakšen značaj mora imeti njihov idol. Toda midve točno veva, kaj hočeva: najin princ bo pošten in zvest, da mu bova lahko zaupali. Biti mora pameten, močan, lep, zabaven, vesel, prijazen, ustrežljiv, pozoren, razumevajoč, radodaren, delaven, spreten, odločen, moderen in ljubezljiv.

A takega fanta še nisva srečali nikjer: ne v disku, v kinu, v šoli, na počitnicah in ne na cesti. Ali ga vi poznate?

Naj pride na zmernek v slovensko šolo!

Melanie Fuš in Urška Cestnik

10. r.

11. r.

Jaz sem Verena. Hodim v drugi razred. Kašla sem ptička. Bil je ranjen. Nesla sem ga domov.

Verena Van den Berge

To me pa res jezi!

Na svojo domovino Slovenijo sem zelo ponosna. Zato me pa jezi, da toliko ljudi ne ve, kje je ta dežela. Res je, da je majhna in mlada država, a na svetu so še manjše od nje. Če omenjajo bivšo Jugoslavijo, vsi poznajo samo Hrvaško, Srbijo, Bosno in Makedonijo, na Slovenijo pa se ne spomnijo.

Če me kdo vpraša, ali sem iz Jugoslavije, rečem: „Ne, iz Slovenije!“ Nekateri samo rečejo, da je to isto. Ali kako bi moglo biti isto, če je pa Slovenija že osem let samostojna država! Več ljudi me tudi vpraša, če sta slovenski in hrvaški jezik isti jezik. Saj so res neke besede enake, ampak mi imamo še dvojino, ki je Hrvati nimajo in tudi nihče drug ne. Slovenci smo že vedno imeli sami svoj jezik. Nekateri ljudje tudi mislijo, da je zdaj nevarno iti v Slovenijo, ker je vojna na Kosovu. Sploh nimajo pojma, da je Slovenija oddaljena najmanj 500 km. Najbolj me pa jezi, če me kdo hoče dražiti in reče, da sem Slovakinja.

Če me nekdo vpraša, kaj je posebnega v Sloveniji, mu lahko veliko tega naštejemo: v Sloveniji je največja podzemna jama Evrope, imamo eno največjih skakalnic in najstarejšo vinsko trto, imamo štiri različne naravne enote na površini 20.256 km² in tudi morje, imamo 16 naravnih zdravilišč in še veliko več...

No, jaz upam, da bodo ljudje kmalu opazili, da je Slovenija zelo, zelo lepa in miroljubna.

Vem, da mene ne bo nikdar sram reči, da sem Slovenka, ker to vedno s ponosom povem!

Tanja Čančer
10.r. - Off

Joj, kako me to jezi...

Velikokrat sem opazila, da veliko sošolcev in prijateljev sploh ne ve, kje leži Slovenija. Velikokrat jo zamenjajo s Slovaško. Ko jim povem, da grem na počitnice v Slovenijo, me včasih tudi vprašajo: "Kaj Te ni strah? Na Balkanu je ja vojna!" Sploh ne vedo, da je vojna v Sloveniji že zdavnaj končana! Tudi naših zanimivosti ne poznajo. Lipica in Postojnska jama sta edini poznani točki. Nekateri celo mislijo, da je Lipica v Avstriji! Še moj učitelj je zadnjič mislil, da Slovenija nima morja. Pa sem ga takoj popravila! Zobj pa tudi pripravljam referat o Sloveniji. Tako bom svojo deželo predstavila sošolcem!

Martina Bučar, 9. razred
Offenbach

Pozdravljena, lepotica ob Dravi!

ŠOLA MLADIKA SE PREDSTAVI

Osnovna šola Mladika je najstarejša šola na Ptujju.

V tem šolskem letu je na šoli v 26 oddelkih 598 učencev. Poučuje jih 34 učiteljev, pri strokovnem delu pa jim pomagajo še dve svetovalki, knjižničar in računalničar. Vseh zaposlenih nas je 53.

V mesecu marcu se je končala obnova mansarde. Dobili smo 11 novih prostorov in pouk prvič izvajamo v eni izmeni.

Šola ima 30 učilnic, knjižnico, manjšo telovadnico in igralnico. Pouk športne vzgoje izvajamo tudi v športni dvorani Mladika. Nerešen problem ostaja še šolska kuhinja z jedilnico, katere prostori so v neprimerni kleti. Pohvalimo pa se lahko z veliko površino zelenic in igrišč.

Ena od številnih dejavnosti šole je tudi organizacija in izvedba šolskih tekmovanj v znanju.

Vsako leto organiziramo tekmovanja v znanju iz matematike, fizike, kemije, logike, slovenskega jezika, angleškega in nemškega jezika, zgodovine, knjižničarstva, tehnične vzgoje, računalništva in znanja o prometu ter vesele šole. Šolskih tekmovanj se je udeležilo 505 učencev, regijskih 81 učencev in državnih 21 učencev (slovenski jezik, angleški jezik, nemški jezik, zgodovina, matematika, fizika, računalništvo in mladi tehniki).

Šolsko leto 1998/99 je na področju športnih tekmovanj izjemno uspešno. Učenci so tekmovali v nogometu, košarki, odbojki, rokometu, v krosu in atletiki.

V okviru šolskih tekmovanj je sodelovalo 147 učencev, v krosu pa vsi učenci šole. Področnih tekmovanj se je udeležilo 187 učencev, državnih pa 50. Učenci so osvajali prva mesta na vseh stopnjah tekmovanj, tako v kolektivnih igrah kot v individualnih športih.

Pohvalimo se lahko tudi z uspešno organizacijo in izvedbo polfinalnega turnirja državnega prvenstva v malem nogometu in četrtfinalnega državnega tekmovanja v rokometu za dekleta.

Bili smo proglašeni za najuspešnejše šolsko športno društvo v ptujski občini.

Šola zelo uspešno sodeluje z okoljem in posebej ponosni smo, da lahko sodelujemo s Slovenskim kulturnim prosvetnim društvom Sava in z oddelki slovenskega jezika in kulture v Frankfurtu.

Čestitamo vam ob prazniku!

Sonja Purgaj,
ravnateljica - l.r.

DRAGI PTUJČANI, LEPO JE IMETI PRIJATELJE NA TAKI ŠOLI.

NA SVIDENJE JESEN!

Naših deset let ...

Zdaj sem v desetem razredu, a se še spomnim, kako sem prvič prišel k slovenskemu pouku. To je bilo leta 1989. Z mamó sva vstopila v isto učilnico, kjer smo še sedaj. Tam je že čakala učiteljica Mira. Ko se je pogovarjala z mamó, sem si jaz radovedno ogledoval prostor in sošolce. Takrat si nisem mislil, da se bom tu deset let učil in pisal naloge, bral za oceno, se igral in pel razne pesmice. Vsako leto se je skupina malo spremenila. Včasih sem bil najmlajši, pa spet med starejšimi. Čez dve leti se mi je pridružila tudi sestra Barbara in še zdaj sva skupaj v torkovi skupini. Tako sem spoznal veliko otrok, s katerimi se še danes dobro razumem in srečujem na proslavah.

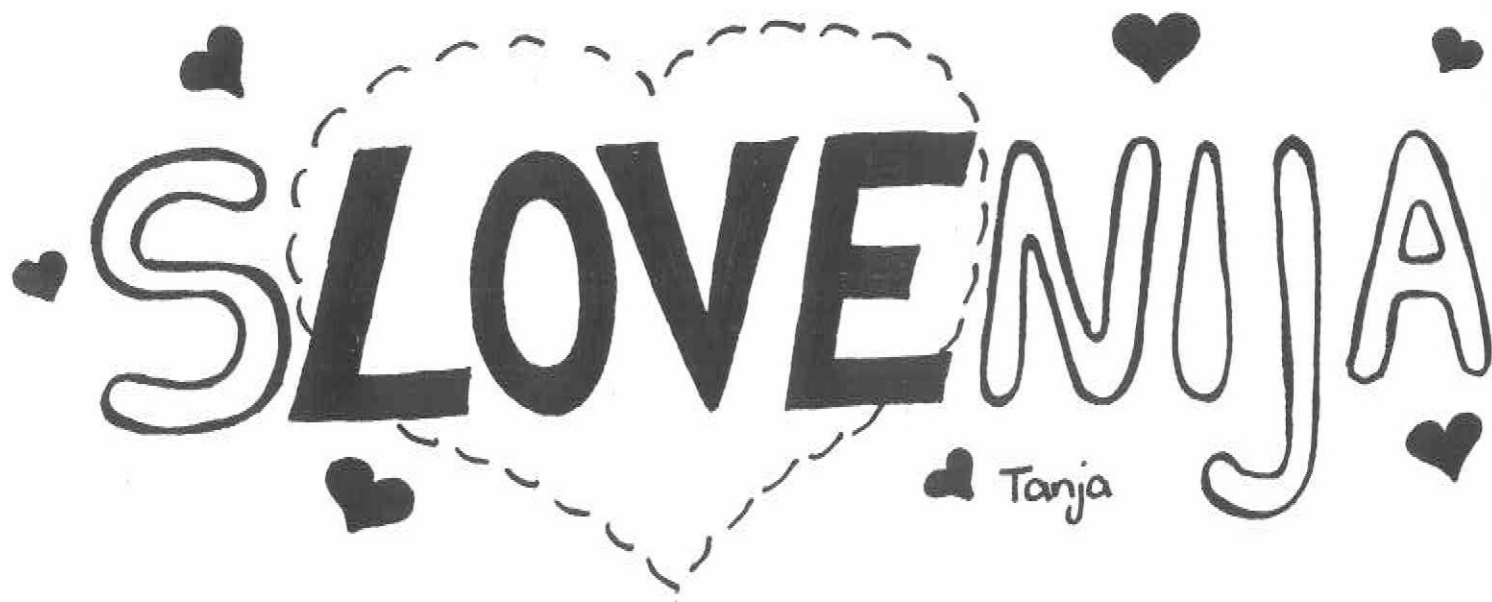
Tisti dve urici pouka sta minili kot bi mignil: malo zgodovine, pa zemljepisa in slovnice, pa branje ali test, pa je bilo. Čas je še posebno hitro minil, kadar smo se smejali in hihitali ali bili malo poredni. Pa saj ne moreš dve uri sedeti in se učiti kot študent, kajne.

Kadar smo se pripravljali za proslavo, se že nismo vsega naučili doma in smo vadili skupaj v šoli - posebno zadnjo uro. Skoraj na vseh prireditvah sem nastopal in mi danes ni žal. Včasih mi je pa bilo odveč. In domače naloge tudi. Kdo pa bo mislil nanje, če je popoldan in je zunaj vroče, vroče. In se je zgodilo, da je ta ali oni "pozabil zvezek doma". Včasih nas je odrešil "Hitze-Frei". celo zaradi mraza smo šli enkrat domov, ker so popravljali centralno kurjavo. Žal so to težavo kmalu popravili!

Tako je iz leta v leto le nekaj ostalo v naših glavah. To vidim, kadar sem v Sloveniji ali kadar gledam slovenski program. Pa tudi pri nas doma govorimo slovensko - tako se prepletata šola in dom. Največjega problema pa kljub vsemu nismo mogli rešiti niti vsi skupaj. To je POMANJKANJE ČASA! Kdaj? Toliko stvari bi še rad počel - a kdaj, prosim vas. Ko pa ima dan samo 24 ur.

Čez tri leta bom naredil maturo. Upam, da bom potem sprejet na šolo za oblikovanje v Pforzheimu. A do takrat bo minilo še kar nekaj časa in mislim, da se bom še kdaj pokazal na proslavah. Ne da bi nastopal, ampak da bi srečal stare prijatelje iz slovenskih šolskih klopi! Pozdravljeni!

Matej Toni

SLOVENIJA

Tanja

V šoli Mladika imajo tudi mlade pesnike ...

SREČNA SEM...

Srečna sem, kadar sem zdrava,
ko imam rojstni dan, ko grem v naravo,
ko se imamo v družini radi in se razumemo...

Vesela sem, ko pridejo prijateljice,
ko dobimo obisk, ko sije sonce,
ko slišim prijazne besede,
ko se ne prepiram z bratom,
ko gremo v toplice ali na morje...

Žalostna sem, kadar mi kdo reče
kaj neprijaznega, ko dežuje,
kadar ne smem k prijateljici.

Karina Vidovič, 2.b

Slovenija

PIKA

Pika je majhna, kot si ti,
da opazim, ko te ni.
In ko se to resnično zgodi,
takrat ves svet narobe stoji.

Lep stavek sem napisala,
le kako bi ga končala?
Končno sem ugotovila,
da bom piko naredila!

Nekaj pik sem v spisu pozabila,
in glej čudo - petice nisem dobila!
Ali res sem toliko zagrešila,
če pa sem samo dvajset pikic pozabila?

Toda, mi se piki več ne damo,
sedaj jo že vsi radi imamo.
Le tu in tam,
a ne vsak dan,
se slučajno nam zgodi,
da nam še kakšna pika ubeži.

Učiteljica naša nam govori,
da črka i ni i, če pike ni.
Zato zagotovo drži,
da nam velikokrat manjka še pika na i.

4.A SE PREDSTAVI

Katjo čarovnik spremeni v luno,
Bruno je velik Runo.
Sandra rada se uči,
Don pa jo jezi.
Špela vedno je vesela,
Toni pa sedi brez dela.
Rosana riše hiše,
Gregor pa po steni piše.
Blanka kuha juho,
Denis lovi muho.
Patricia je dobre volje,
Stanko pa po njivi orje.
Mateja postane debela,
Rene pa se ji norca dela,
Nina se je izgubila,
Jerneju žoga je počila.
Sandra igra 3x3,
Bojan ji drži pesti,
Miha ji pomaga računati,
Aleš pa nagajivo se smeji.

Nina Kamplin, 4.a

Maja Samastur, 4.a

Pa še stran za ptujske prijatelje ...

MOJE IGRAČE GOVORIJO

Nekega večera, ko sem bila v sobi in brala knjigo, sem zaslišala glas. Pogledala sem naokoli in zagledala igrače, kako se premikajo in govorijo. Začele so govoriti o časih, ko še ni bilo igrač. Otroci se niso imeli s čim igrati in, ker jim je bil dolgčas, so včasih kar jokali. Starši so jih komaj potolažili. Oče neke deklice pa je rezal iz lesa nek pripomoček. Ponesrečilo se mu je in že ga je hotel zabrisati vstran, ko je v koščku lesa zagledal obliko glave. Obstal je in pet sekund premišljeval. Ugotovil je, da bi to lahko razveselilo njegovo hčer, les je še malo oblikoval, ga nato skril in pokazal samo ženi, kajti deklica bo imela jutri rojstni dan. Ko je žena videla, da bi to lahko razveselilo njuno hčer, je bila zelo vesela. Predlagala je, da bi takšno igračo naredili tudi drugi starši za svoje otroke, da ne bi več toliko jokali. Oba sta bila za to. Naslednje jutro sta deklici dala igračo. Bila je zelo vesela. Cel dan se je z njo igrala in jo imela pri sebi. Starši drugih otrok so se zbrali in opisala sta jim igračo. Tako joče vedno manj otrok in vedno več je veselih. Moje igrače so tako zaključile zgodbo.

Anja Prelog, 4.c

VČASIH SE PONESREČI

Bilo je že zdavnaj tega, ko sem brala knjigo; pa me naenkrat prime sladkorna mrzlica. Stečem v kuhinjo pogledat v hladilnik, toda ničesar. Še v omarico za kekse in čokolade pogledam... Ničesar! Ostali sta mi le dve možnosti: oropati slaščičarno ali si kaj kupiti. V moji denarnici je bil le tri leta star žvečilni gumi in izkaznica za kolesarski izpit, ki jo iščem že pol leta. V trenutku sem se že pogovarjal z mamo, kako preprečiti to katastrofo. Mami, ki pa je bila v službi, mi je trikrat povedala kako in kaj, saj sem se odločil narediti palačinke.

Že pri jajcih je šlo vse narobe, toda tudi to sem rešil. Moko sem moral trikrat dodajati, pri mleku pa ni šlo nič bolje. Ko sem z mešalnikom mešal, sem na novo pobelil kuhinjo z moko. Pri nalivanju olja v ponev, sem bil spet neroden in polil nekaj olja po štedilniku. Tako se je kadilo, da so sosedje mislili, da je izbruhnil požar. Testa sem imel za dvanajst palačink, toda naredil sem le dve. Dve sem spekel, štiri sem prehitro dal na krožnik, saj so bile še surove.

Mamica je prišla domov, zagledala kuhinjo in ni vedela, ali naj se smeji ali me okrega. Pogledala me je in rekla smeje: »No, nisi mogel potrpeti, zdaj pa boš moral vse lepo pospraviti!«

No, jaz veliki kuhar katastrof, se poslavljam z nasvetom: »Vedno imejte nekaj denarja v denarnici! Nikoli ne veš, kdaj ti bo potreben!«

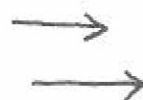
Ervin Kanlič, 5.a

Franckovo kolo in njegova zgodba

Pri stari mami v Sloveniji sem večkrat ogledovala staro moško kolo. Zarjavelo je že in stoji v kotu garaže. Moja mama mi je povedala tole zgodbo:

Stric Francek je leta 1966 začel delati v tovarni pohištva v Brežicah. Takrat je bil star šestnajst let. Za prvo plačo si je kupil novo kolo. Bilo je rdeče barve. Z njim se je vozil na delo. Bil je tako vesel, kot da bi si danes kupil nov avto. Pet ali šest let se je vozil vsak dan z njim v tovarno in domov.

Nkega dne pa se je njegov ate, moj stari ate, ponesrečil s traktorjem. Nekaj časa ni mogel delati in zato je moral Francek prevzeti delo doma na kmetiji. Tam še danes kmetuje in gospodari. Zato se ni več velikokrat vozil s kolesom. Leta 1975 si je kupil rabljen majhen avto. Kasneje se je pokvarilo dedovo staro kolo in od takrat je Franckovo kolo postalo hišno kolo.

Jaz pa se še dobro spomnim, kako se je stari ate vsako nedeljo peljal s tem kolesom v cerkev. Ko mi je bilo deset let, sem se tudi jaz z njim vozila po dvorišču in okrog hiše.

Daleč pa se nisem spustila, ker so mi domači branili, saj sem zavirala kar z nogo.

Danes pa ta jekleni konjiček sameva v kotu in naš spominja na stare čase.

Tanja Čančer, 10. r.
odd. slov. jezika in kulture
Offenbach

Svet leta 2050

Leta 2050 bom star 64 let in bom že stari ata. Upokojen bom in bom imel veliko denarja. Moji otroci in vnuki bodo kar naprej spraševali, če bodo kaj dobili. Drugače bo pa vse ostalo tako kot zdaj. Je slovensko bom znal bolje govoriti kot danes. Upam!

Kristian Peras, 6. razred - Frankfurt

Super dan

Najlepši počitniški dan sem preživela ob prelepi hrvaški obali. Bil je torek. Zjutraj sem šla s sestro in prijateljicama Katarino in Natalijo na plažo. V vodi je bilo super. Igrali smo se, potapljali drug drugega in plavali do mreže. Ko smo prišli iz vode, sta moja prijateljica in jaz šli na sprehod. Srečali sta prijatelje...

Dan je bil kar prebralen. Zvečer smo šli domov. Tam so me že čakali z večerjo. Skupaj smo gledali televizijo. Ves čas sem pogledovala na uro. Končno je bilo pol desetih. Oblekla sem najlepšo obleko. Katarina, Natalija, Carlos in sestra so me že čakali. Že prej smo se namreč domenili, da gremo na koncert pevke Severine. Prebrinili smo se pred odar in že se je pričelo. Poslušali, plesali in noreli smo vsi. Dobro, da je mama ostala doma! Ne vem, če bi preživela ta večer. Tam smo srečali in spoznali nove prijatelje. Do jutra je bilo živahno. Z melodijami u ušesih smo šli proti domu. Prijatelji so nas spremlili. Pred hišo smo se poslovili in dogovorili, da se dobimo na plaži. Moja mama je že spala, baba pa je še gledala televizijo. Ne smo bile lažne, zato smo pojedle še malo lubenice. Končno smo se odpravile spat.

To je bil zelo lep dan. Najlepši pa je bil koncert pevke Severine!

Kristina Barišić

8. raz., Frankfurt

M. Obrecht
10. raz.

oglašamo se spet iz Frankfurta; tokrat bi vam radi povedali nekaj več o obisku slovenskega pesnika g. Borisa A. Novaka pri nas. Slovensko društvo Sava Frankfurt in svet staršev zadnje čase večkrat poskrbita, da pridejo med nas znani umetniki iz Slovenije. Letos smo tako spomladi spoznali igralca Poldeta Bibiča, poleti pisatelja in predsednika Bralne značke Slovenije g. Toneta Partljiča, zdaj v decembru pa pesnika Borisa A. Novaka. Učenci bi se težko odločili, kateri od teh mož jim je bil najbolj všeč. O vseh treh se radi pogovarjajo, vsak od njih jim je pustil nakaj lepega in trajnega. O zadnjem obisku so povedali takole:

Lia Saki Bučar, 7. razred: Prebrala sem že več otroških pesmi Borisa A. Novaka, zato sem mislila, da je še mlajši. Zdaj sem ga prvič videla od blizu. Všeč so mi bile tiste pesmi, pri katerih smo morali malo misliti. Nato smo obračali besede, govorili glasno in tiho, pa tudi peli smo. Na list za bralno značko mi je napisal posvetilo:

Naj te s knjigo v široki svet
radovedni vodijo koraki, Lia Saki! Boris A. Novaki!

Darko Žilavec, 6. razred: Boris A. Novak nam je povedal, zakaj ima v imenu tisti A. Ali vi veste? Če boste prišli v Frankfurt, vam bom povedal!

Nataša Obreht, 10. razred: Že nekaj tednov smo vedeli, da nas bo obiskal Boris A. Novak. Mislila sem si: To bo pa gotovo dolgočasno! A potem smo bili presenečeni, kako se pesnik pogovarjal z nami. Še starši so sodelovali, odgovarjali, peli, obračali besede in iskali rime. Meni so všeč vesele pesmi. Te vrstice sem si zapomnila:

Noga igra nogomet,	Noga riše sled,
roka igra rokomet,	roka boža cvet,
lulek igra vodometa,	lulek zaliva svet.

Kristian Peras, 6. razred: V soboto sem bil prvič na taki prireditvi, da sem srečal znanega pesnika. Bilo je zelo zanimivo. Najbolj všeč mi je bila pesmica Bla bla. Ko sem pogledal nazaj v dvorano, sem videl, da so tudi odrasli peli. To je bilo smešno in veselo!

Katarina Kocjančič, 7. razred: Zdaj bi se kar vsak dan igrala z besedami, to je res zanimivo. Včasih tudi sama napišem kakšno pesmico. Ali veste, katere dobrote se skrivajo v obrnjenih besedah: ekničalap in ketivaz inčlobaj? Mmm, palačinke in jabolčni zavitek, seveda. Pozdravlja vas Aniratak čičnajcok.

Barbara Toni, 8. razred: Pred obiskom Borisa A. Novaka sem mislila, da bo prišel starejši, silno resen gospod. Ampak zgodilo se je čisto drugače. V dvorani smo se smejali, peli, ugibali in poslušali. To je bila prava vesela šola. Najbolj všeč mi je bila pesmica Polica je palica. Najprej jo je zapel pesnik sam, potem pa smo se jo naučili še mi. Nikoli prej nisem pomislila, da se z besedami lahko tako igramo. Super!

Ida Maki Bučar, 5. razred: Doma imamo knjigo Oblike srca, zato sem nekaj pesmi Borisa A. Novaka že poznala. Zelo rada jih berem, ker so drugačne od drugih. Pri podpisu se je pesnik zmotil, zato je takole pripisal: Opravičujem se za napaki, Lia Saki in Ida Maki. Tudi v mapo s knjigo v svet imam njegov avtogram. Pa od Nika Grafenauerja in Toneta Partljiča tudi! Zato moja mapa ni navadna mapa!

**PRVO
CVETJE**

11

Slovenija

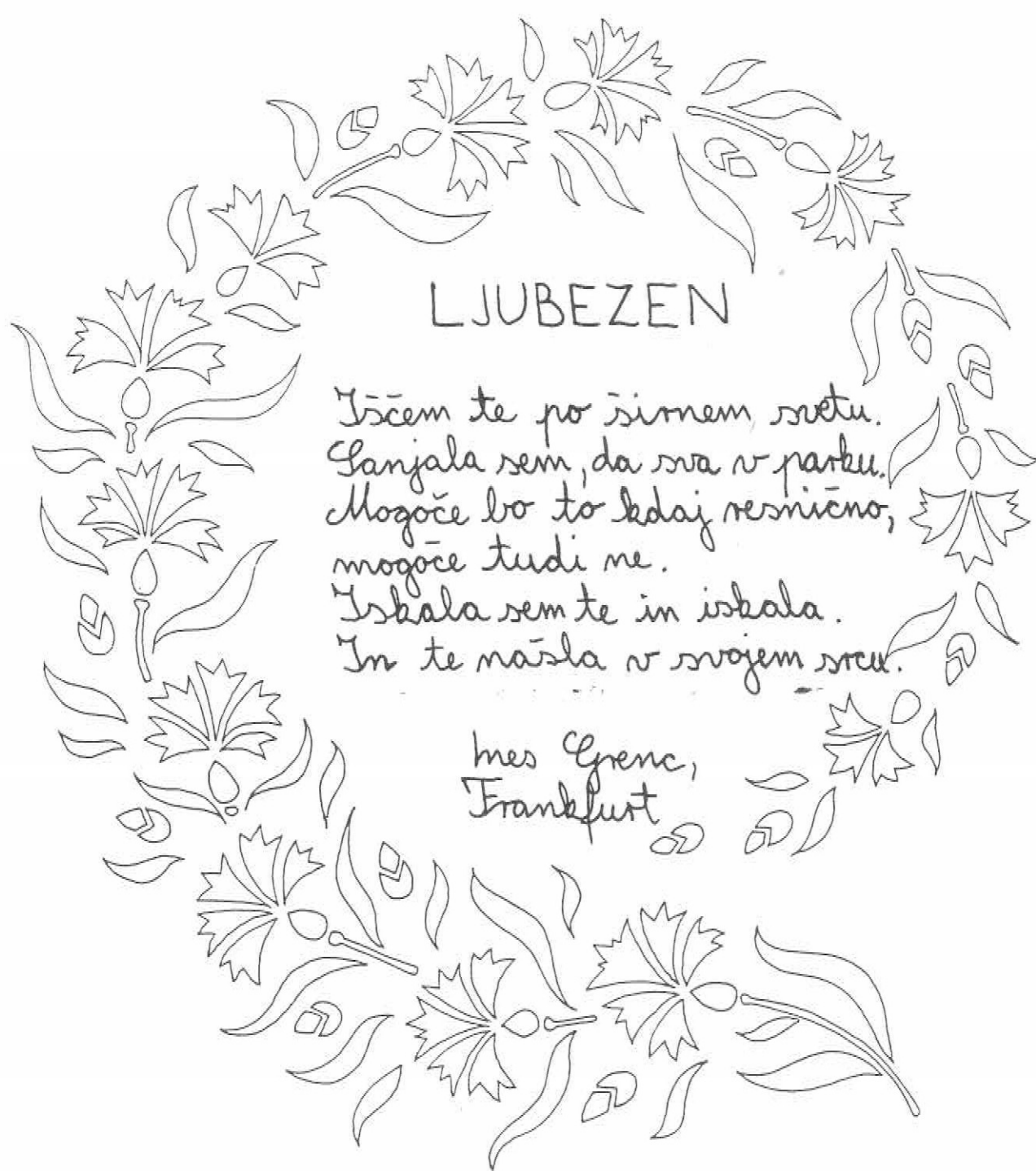

**PRVO
CVETJE**

16

*Za vas smo pregledali
dosedanjih devetnajst
številčk Prvega cvetja
in izbrali pesniške
poskuse učencev slov.
jezika in kulture;*

*tudi tako so znali
izraziti svoje misli,
svoje skrbi, svoja
drobna veselja ...
preberite jih še vi!*

LJUBEZEN

Isčem te po širnem svetu.
Sanjala sem, da sva v parku.
Mogoče bo to kdaj resnično,
mogoče tudi ne.
Iskala sem te in iskala.
In te našla v svojem srcu.

Mes Grenc,
Frankfurt

Pesnik TONE PAVČEK med nami

Slovenski otroci v Frankfurtu in okolici smo v zadnjem času spoznali kar nekaj znanih umetnikov in ustvarjalcev iz domovine. Prišli so med nas in nam vedno pustili košček sebe - v svojih pripovedih, v svojih delih, v svojih sporočilih: lepa je naša beseda!

Tokrat, ob našem prazniku, prihaja med nas slovenski pesnik Tone Pavček. Rodil se je 29.septembra 1928 v dolenjski vasici Šentjurij pri Novem mestu. Tako ga je že od mladih nog spremljala mehka, pojoča dolenjska govorica.

Študiral je pravo in kasneje služboval na radiu in televiziji, bil je novinar, pa direktor Mladinskega gledališča v Ljubljani in nazadnje glavni urednik Cankarjeve založbe.

Za svoje pesniško in prevajalsko delo je dobil številne nagrade, med njimi tudi Prešernovo nagrado za pesniško zbirko Dediščina.

Pesmi je začel objavljati pri sedemnajstih letih. Doslej je izdal več kot trideset pesniških zbirk poezije, pa tudi nekaj proze in razmišljanj v knjigi Čas duše, čas telesa. Tone Pavček velja za klasika otroške poezije, zato njegove pesmi pozna vsak otrok; nekaj je celo uglasbenih.

Iz umetnikove delavnice

Za odrasle: Pesmi štirih (Menart, Kovič, Zlobec, Pavček - 1953)
Sanje živijo dalje (1958)
Ujeti ocean (1964) Poganske hvalnice (1976)
Zapisi (1972) Dediščina (1984)
Iskanje sveta (1973) Temna zarja (1996)

Za mladino: Trije bratje in zlata ptica (1956)
Maček na dopustu (1957)
Juri-Muri v Afriki (1958)
Polž pred nebotičnikom (1960)
Sončece v žepu (1960)
Velesenzacija (1961)
Vrtiljak (1965)
Kaj je najlepše (1969)
Strašni lovec Bumbum (1969)
Čenčarija (1975)
Domače živali (1976)
Mokedaj (1976)
Prave (in neprave) pesmi (1986)
Besede za sladkosnede (1991)
Majhen dober dan (1992)
Majnice (fulaste pesmi) - 1996
in druge ...

Sloveniji

Jaz rada prihajam nazaj domov,
kjer mi je zibelka tekla,
nikoli ne pozabim, kjer pravi je dom,
kjer mamica moja
mi prve besede je rekla.

Pod Bohorjem v dolinci zeleni
dragi moj domček stoji,
tam me mamica učila
je prve slovenske stvari.

Tudi na tujem je lepo,
bleščeče je vse,
a tukaj sem tujka med tujci,
saj sem dekle slovenske krvi.

Vsakomur s ponosom rada povem,
da Slovenija naša moj pravi je dom,
kadar le morem,
domov pohitim, v narocje dežele zelene,
ki čaka
na tisoče src, še
vojenih prek meje.

Dana Abram

Smejem se,
smejem se tako,
da me začne boleli trebuh
in mi pridejo solze v oči,
smejem se v vseh možnih tonih,
kinitam se, krohočem ...
smejem se,
in nekateri se smejejo z mano,
njikov smeh je lep in iz srca;
nekateri se rahlo nasmihejo,
nekateri so pozabili, kako se smeje
in se zato posmehujejo –
smejem se,
in poslušam svoj smeh,
kako prihaja iz mene: rezgetajoč in brbotajoč
in v tem smehu
vidim pred sabo ljudi,
ki sem jih srečala po poti,
ki se niso smejali,
marveč so imeli prazen obraz
in hladne oči
in zaprte ustnice,
ki so šli mimo cvetočega grma španskega bezga
in niso opazili njegovih barv,
niti zavijali njegove opojnosti ...
Vem, da me je ob pogledu na te ljudi
zgrabil strah,
strah pred to tesnobo praznino.
In zato, da me ta strah ne bi ohromil,
da bi se raztrgale vse ledeno niti, ki utesujujejo srce,
zato
se zdaj smejem.

Kristina Jager, 10. r.

Moja mama

Moja mama je lepa,
nič me ne pretepa.
Rad jo imam,
za nič na svetle je ne dam.

Ko permico pišem, me draži,
ko nalogo delam, me straži.
Pa me uči
same lepe stvari:
slike risat,
pisma pisat,

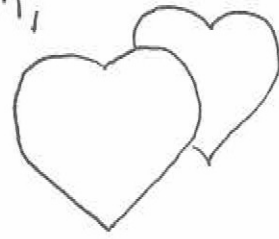
Ker pa nisem permik,
slabo mi gre peresnik.
Boljš' mi gre jeziček,
hitro kot konjček.

Lovrene Linur
Offenbach

Ljubezen

Samo vas ljubim,
samo vas poznam,
svoje ljubezni
drugemu ne dam,
samo mamici,
atku in Mateju
in – vam!

Katarina K. Š.

Hoja pesmica

Zjutraj ob šestih ustanem, da grem v šolo.
Preden se zbudim, hitro popijem še kolo.

Potem tečem na tramvajsko postajo,
kjer srečam prijateljico Hajo.

Zdaj je hvala Bogu šole konec
in mama doma pripravi poln lonec.

Kočno sem se kosila najedla;
zdaj se grem učiti, da bom vse ved'la.

Potem pa rano spat,
ker moram jutri zgodaj vstati!

Kristina B.B.

Mi smo mi -
takih nikjer več ni !

Mi smo starejša pethova skupina:
moralo bi nas biti sedem,
a točno pride komaj eden.

Pred maso "t'rsico", v prvi vrsti,
secli (Joana), ki sam' miga s prsti.
Učasih lenari, včasih brbra,
ampak, če se potruditi, tudi dost' zna.

(Lorvo) pride. Ko sedi,
že z odprtimi očmi zaspi,
se v sanje potopi,
da ga komaj družba prebudi.
Kadar je dobre volje,
malogo napiše kar najboljše.

O (Andreju) bi težko veliko napisali,
saj smo ga letos komaj spoznali.
Vedno ga le to skrbi,
da avtobusa ne zamudi.

Naš **Boris** raste kot koprniva
in tega sploh ne skriva.
Čmpak šola - ta presneta reč -
nam je vsem odveč.

V tretji vrsti, čisto zadaj,
sedi naš **Ivan**, športna duša.
Rad o nogometu posluša
in se tudi v slovnici poskuša.

Andreja iz desetega razreda
se bo letos poslovila.
Vsa leta se ji prično učila
in nas tudi s kitaro razveselila.
S Heleno bosta solske klopi zapustili
in se - upajmo - še kdaj oglasili!

Da bi vas razveselili,
smo te vrstice 'skup zložili':

Andreja Sinur, 10. razred
Ivan Erceg, 7. razred
Ivana Erceg, 5. razred
Korrena Sinur, 7. razred

Naš razred

Mi skupina smo vesela, čeprav imamo dosti dela.
Vsako sredo se dobimo in tri ure se učimo.

Kdo ne pozna Danijele in Nataše, plesalk iz folklorne naše.
Obe imata rdeča lica in pojata lepo kot ptička.

Nataliji imamo kar dve in sta tudi pridni obe.
Če v imenu zmoti se kdo, to ni tako hudo.

Kristijan v prvi klopi sedi in v počitnicah rad ribe lovi.
Gregor v drugi vrsti sedi in z Robertom rad govori.

Martin se na namizni tenis dobro spozna,
slovensko pa tudi vsak dan bolj zana.

Tudi Leana je sošolka naša
in nam novice iz Ljubljane prinaša.

Pa še Sandro tu imamo, s proslav jo vsi poznamo.
Vedno je vesela in za šolo rada dela.

Učiteljica naša je vesela, če vsak učenec pridno dela.
Tako - zdaj presem se poslavlja in naš razred vas pozdravlja!

Martin Rožič	Nataša Obrecht	Gregor
Robert Božnar	Sandra Horvat	Barbara
	Danijela Obrecht	Kristijan Feltrin

Natalija Fej

Na avtobusni postaji

Pohojen cvet leži na cesti.
Le kdo ga je odrgel?
Ča nekdo izgubil je iz šopka?
Jaz ne vem.

Komu je bila roža odveč?
Zakaj je ni pobral?
Je bil nesrečen?
Je bil fant ali dekle?
Gz ljubermi, nesreče ali sovraštva?
Jaz ne vem.

Prej je bil razkošen cvet.
Zdaj je moker od dežja in
pohojen od sto ljudi.
Tudi jaz rože ne bom pobrala.
Korda jo bo kdo drug?

Alma Krstič, 8. raz.
Frankfurt
Odd. slov. jezika
in kulture

Najlepši čas v letu

Božični čas prelep je čas,
ker vsi se veselijo.
V kuhinji je cela vas,
peciva že dišijo.

Božični čas vesel je čas,
ker pesmice zvenijo.
V beli dan se sliši glas,
zvonovi že zvonijo.

Božični čas je beli čas,
ker snežec nam zakrije
vse travnike in cela vas
pod snežinkami se skrije.

Božični čas je slavja čas,
ker skupaj vsi slavimo.
Občudujemo ta jelkin kras
in vsi okrog nje sedimo.

Sandra Horvat
Frankfurt, 10.r.

Jelka

Jelka se vpraša:
kam bom odšla?
Jaz sem še majhna,
bom kje doma?

Kdo me bo nesel
danes v svoj dom?
Komu krasila
hišico bom?

Jelkica majhna
svetlo žari,
hiš'co na hribu
s svetlobo krasi.

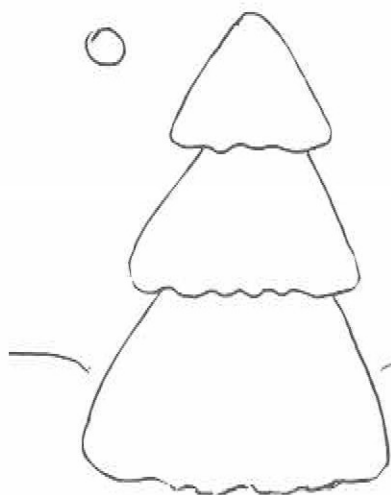
Prišel je božič,
belo je vse,
jelka na hričku
joka se.

Prišla je deklica
z očetom do tja,
vid'la je jelko
in z njo odšla.

Do treh kraljev
v kotu bo stala,
pisane kroglice,
ponosno kazala.

A prišel bo dan,
ko bo morala proč -
v mislih na tisto
božično noč.

Nataša in Danijela Obrecht
Sr., Frankfurt

Pedenjped in njegov maček

Uši poznamo Pedenjpeda,
saj radovedno okrog sebe gleda.
Doma ima velik 'ga mačka,
ki ga boli desna tčka.

Maček se zelo boji,
Pedenjped ga za rep drži.
Muc se kmalu pomiri
in o naročju umu zaspi.

Uerna Brklje, 6. raz.
Stella Keker, 7. raz.
Darmstadt

Saki

Pedenjped

- ①. Mi poznamo Pedenjpeda,
ki ima rad svojga deda.
Okoli hiše ravnokar beži,
tako, da se za njim kadi.
- ②. Kar naenkrat se ustavi,
ker se pred njim pošast pojavi.
To je dedkov veliki pes,
ki hoče na njega spustiti svoj bes.
- ③. Pes ga sunkoma napade,
kato Pedenjped na tla popade.
Toda tega Pedenjped ne bi verjel,
da ga je pes - prav rad imel.

© J. Jager

Jernej Jager
Garmstadt

Kristina, 3. r.

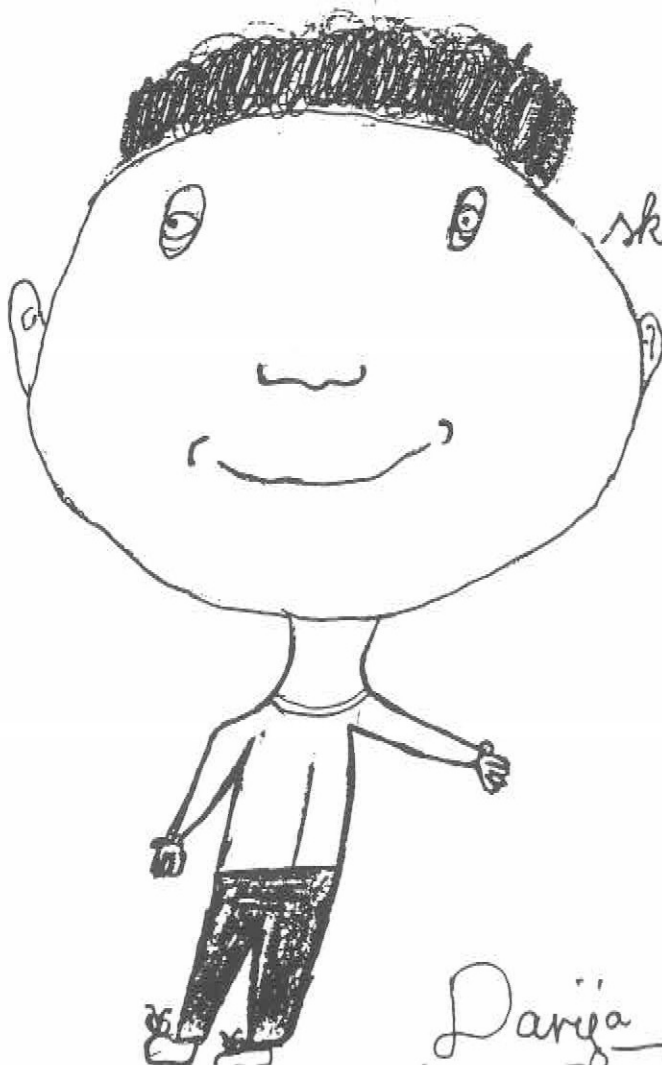
Pedenjpred

K nam prišel je Pedenjpred,
ki rad liže sladoled.

Uedno ima polna usta
in vse dobrote brž pohrusta.

Ušoli danes se učimo
in o Pedenjpredu govorimo.

Pesnika smo vsi spoznali
in smo mu pesmico poslali!

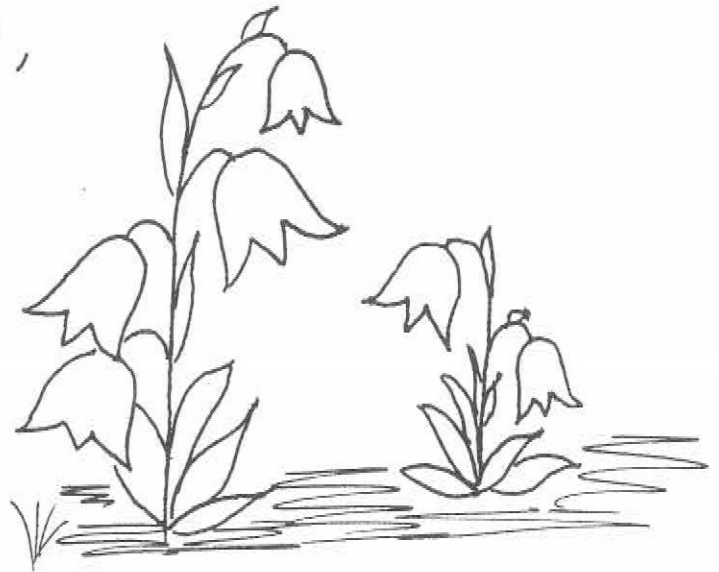

Učenci 1. - 3. raz.
skupina PONEDELJEK
Frankfurt

Darija

MAMA, OPROSTI !

Mama , saj vem , da te jezi ,
če kaj hudega Ti rečem ,
saj vem , da Te skrbi ,
če sama sem doma ,
saj vem , da Te moti ,
če pridem kdaj prepozno
in da želim Te z besedo ,
ki v jezi mi z jezička
nehote zdrsi.

Mama , zato mi oprostí , ker meni hudo je ,
če sem Te razjezila , mi srce težko je .

Danijsla Obrecht , 9 r. Frankfurt

Jutro

Mama zvečer na postelji leži in rahlo zaspi,
zjutraj se iz sladkih sanj zbudi.
Še na pol razpana v kuhinjo leti,
počesana, umita se iz kopalnice oglasi.
Štedilnik prižge, pripravi še kruh,
kavico skuha, meni pa reče:
" Ustani , moj mali lenuh ! "

Danijsel

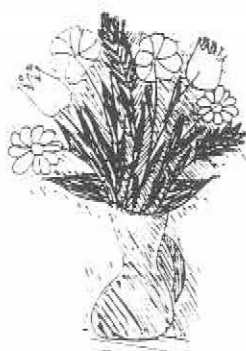
Mama in jax

Ko spim,
sanjam o mami.
Ko grem v šolo,
mislim na mamo.
Mama pa misli na me,
nikoli ne pozabi me.

Tanja Čančer, 4. razred
Offenbach

Moja mama

Kadar sonce sije
in pomlad se spusti,
ml moja mama
rača zbrudi.

Melanie Tonlak, ra. 4.

Če pridem domov in nisem srečna,
je tudi mama nesrečna.
Če se veselim in rečem juhej,
se tudi mama veseli in pravi: "Čimvečkrat se smeji!"

Uesna Brklje, 5. raz.
Darmstadt

Moja mama

Jaz sem mami desmaroka,
jaz sem mami luč, oči,
mamici potinašam stene
in vesele dni.

Zame je mama najlepša
luč na svetu.

zame kuha,

zame skobi,

zato vprašam se:

Kaj bi delal brez nje?

Andrej Bertalanč

5. razred

Kaša pesem

Vsi imamo mamo radi,
praznik njen je zdaj spomladi.
Vsako jutro nas zbudi
in nam zajtrk naredi.
Ko iz šole prihitimo,
brž za mizo že sedimo.
A najlepše se imamo,
ko se z mamico igramo!

Pesem so pomagali sestaviti učenci tretjega in
četrtga razreda:

Kekec Stella

Horvat Sandra

Greflin Simona

Barišič-Bevc Natalija

Bohorč Gregor

Škrinjar Mojca

Bosnar Robert

Kocjančič-Šauer Matej

Bričl Robert

Rožič Igor

Erceg Ivana

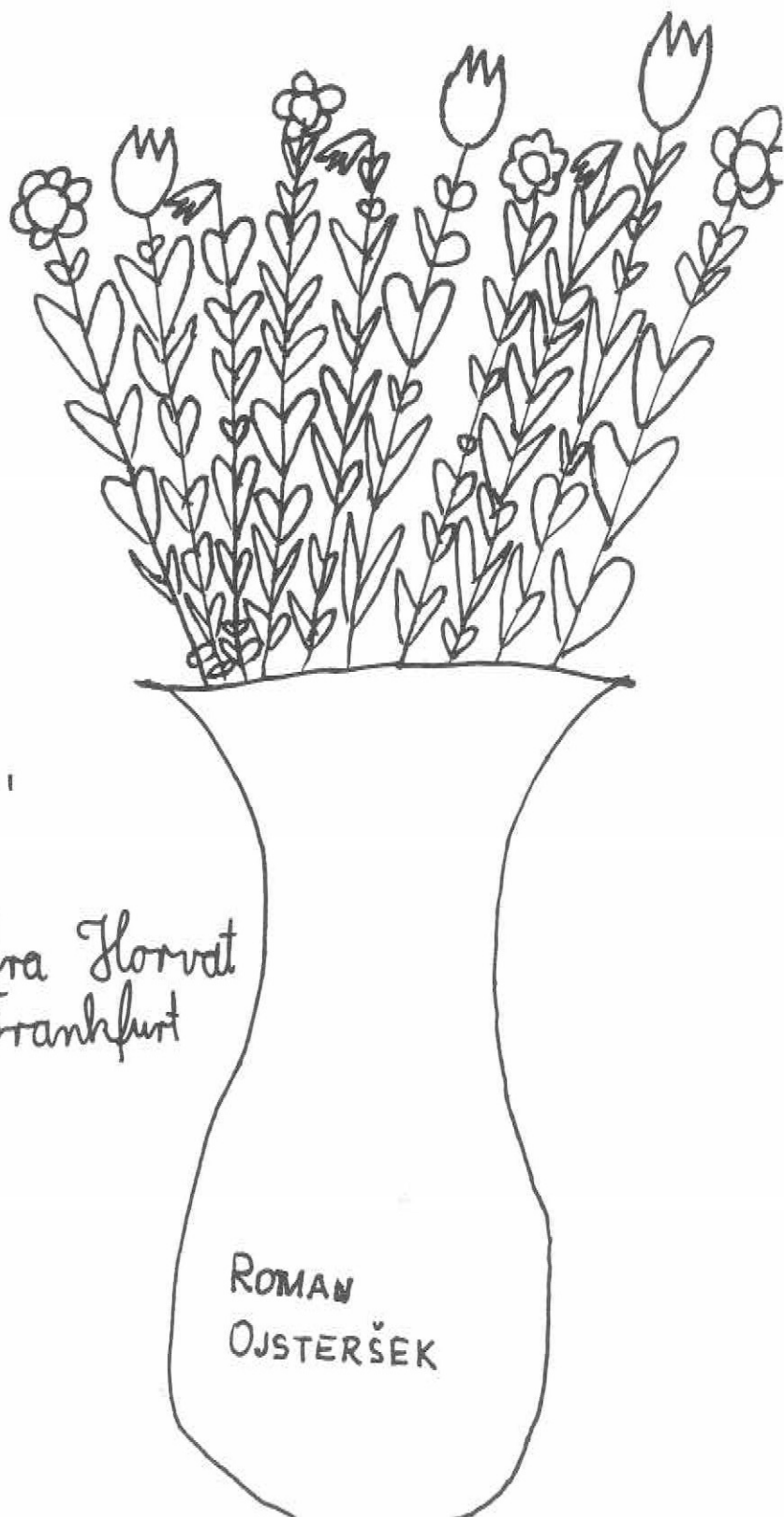
Moja mama

Moja mama je prijazna,
kuha zame vsak dan,
stara je 40 let
in gre z mano na izlet.

Mami je ime Mira,
imam jo zelo rada,
rada kuha in pospravi
in tudi že kaj pozabi.

Vsak dan mi je v veselje,
ko prihajam iz šole,
če me mama kam odpelje,
sva vedno dobre volje.

Landra Horvat
Frankfurt

ROMAN
OJSTERŠEK

Pešem za tebe, mama!

Moja mama,
ti si lepa.
Imaš zelene oči in vesel obraz.
Zato te imam rad.

Moja mama,
ti si nežna kot pomlad.
Takrat, ko me poljubaš po laseh.
Zato te imam rad.

Moja mama,
včasih si kot huda ura.
Takrat, ko trikrat rečeš: Danijel, popravi
ludi zato te imam rad.

Moja mama,
ti si dobra kot kruh.
Takrat, ko si samo z menoj.
In zato te imam rad.

Draga mama, VE DNO te imam rad.

Tvoj Danijel

TISOČ IN PRVA PESEM MAMI ...

Mama da vse
bratu, sestri in meni.
Da bi vsi trije bolje živeli
kot ona sama!
Odpira nam vrata v svet,
vrata, njej trdno zapahnjena.
Iz dneva v dan dela za nas.

Dostikrat se sprašujem,
kako to zmore.

Mislím,
da je njen največji strah,
da bi mi srečni ne bili.
Za našo srečo živi.
Zdi se mi,
ne, želim si,
da bi sama živela v nas treh
kot spomin
še dolga leta potem,
ko ne bomo več skupaj.
Želim si,
da bi uživala vsaj v naši sreči,
če je bila le-ta
njej hudo omejena!

Robert Sinur
Offenbach

*Mama, saj vem, da te užalim,
če sem nesramna;
da te boli, če hudo ti storim
in dobro vem, kdaj ti nagajam
in včasih grdo govorim.*

*Vem, grenke so vse te besede,
ki jih nepremišljeno rečem ti.
A veš, da tega nisem hotela,
da v mojem srcu zelo boli.*

*Ko čutim, mama, kako me ljubiš,
ko vidim, kako srce te boli,
mi res je žal za vse besede,
ki enkrat sem jih rekla ti.*

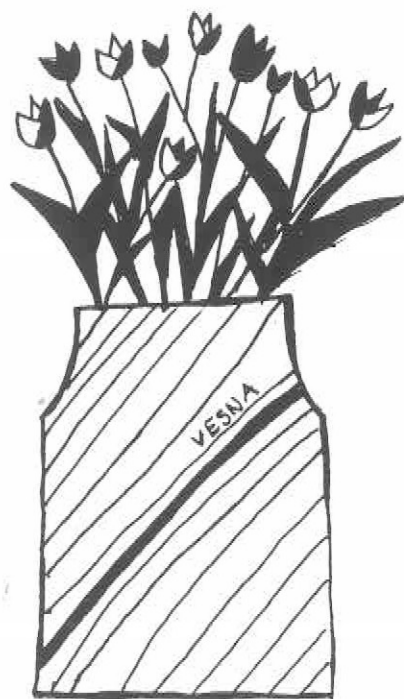
*Zato ne zameri, čeprav boli,
da včasih drugače mislim kot ti.
Pa saj me razumeš-
ker moja ljuba mama si !*

Nataša Obreht
9. r., Frankfurt

Mama

Ko se smejim
se mama smehlja,
zato, ker me zelo
rada ima.

Mamica moja,
rada te imam,
zato te nikomur
na svetu ne dam.

Martina Bučar,
3. raz., Offenbach

Moja mama

Moja mama meni pere,
kuha, z mano se igra
in me rada ima.

Boris Hercog, 3. r.

Moja pesem

Rad jo imam.
Poštena je,
sina in hčerko ima
in že enega vnuka.
Kuha nam jesti,
pomaga pri domačih nalogah,
očisti hišo,
gre delat,
skrbi za družino,
me pelje k zdravniku,
me včasih okrega,
me včasih poboža,
nikdar ne počiva,
nikdar ni sama.

Kdo je to?

Seveda - MOJA mama!

Štefan Zižek
Frankfurt

Sandi Škrinjar
Offenbach

Moja mama

Mamica moja
je samo očkova, sestrina in moja.

Rada se smeje
in dobro kuha,
njena specialiteta je
pekinška juha.

Moja mama
se pogosto igra z nama,
s sestro in z mano,
za čokolado in za banano.

Mamica moja je lepa,
nikdar ne šepa,
ni debela, pa tudi ne suha,
je zelo hvalta,
ne boji se nobenega „duha“.

Eceq Ivan
Offenbach

Šola

V šolo grem vsak dan,
saj jo še kar rada imam.
Tam pridno se učimo,
v odmoru pa lovimo.
Če si priden bil v šoli,
ti hal ne bo nikoli.

Darija Ž.

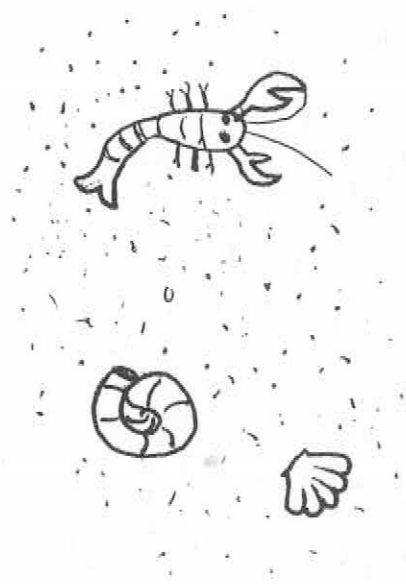
Na tej zadnji strani
vam zaželimo lepe počitnice,
polne prijetnih doživetij
med svojimi dragimi
v Sloveniji in povsod,
kjer živijo ljudje dobre volje!

Na svidenje jeseni!

Na morju

Na morju bom plavala
in školjke bom nabirala,
se s prijateljicami igrala,
rjave barve si nabirala.
Poletje bom spet bela,
če zima bo vesela.

Lia Saki

HURA ZA PTUJ! HURA ZA PTUJ! HURA ZA PTUJ!

Učenci slovenskega jezika in kulture
iz Frankfurta in Offenbacha
se že pridno pripravljamo
na enotedenski jesenski izlet

Odkrijte Ptuj!

NA PTUJ IN PO SLOVENIJI

Tole že vemo:

Odhod: v soboto, 2.oktobra 1999 (polet z letalom Adria Airways),
bivanje pri prijateljskih družinah na Ptuj, u,
obisk pri pouku v osnovni šoli Mladika,
ogled najstarejšega slovenskega mesta - Ptuj danes,
večdnevni avtobusni izlet po Sloveniji: alpski svet,
kraški svet,
primorski svet
srečanje z bivšimi sošolci, ki zdaj živijo v Sloveniji,
kopanje v Ptujskih toplicah,
trgatev in kostanj iz prve roke - okolica Ptuj, u,
povratak v soboto, 9.oktobra 1999 v Frankfurt ali pa učenci
ostanejo še teden dni pri sorodnikih v Sloveniji!

V tednih pred izletom bomo pri pouku skrbno obdelali in spoznali
kraje, skozi katere bomo potqvali - tako bomo že vnaprej vedeli,
kaj si bomo ogledali ob našem kratkem, a poučnem bivanju doma.

Dragi učenci,
vsakomur od vas so odprta ta vrata - prijavite se v šoli, najkas-
neje do 31.avgusta in se pridružite veseli družbi vrstnikov.

Svet staršev